ΕΤΟΣ Ϛ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 461 Τιμᾶται λεπτῶν 10 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 29 ΜΑΡΤΙΟΥ 1890

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. *Τόνυ*.— *Βσεβολὸδ Κρεστόβσκη* : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. *Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου*.—*Ξαβιὲ δὲ-Μοντεπέν*: Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις *Παν. Παπᾶ*.— *Χ. Χριστιανοῦ Ἀνδερσεν* : ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Ἡ ἐν Σμύρνῃ γενικὴ ἀντιπροσωπεία τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τοῖς κκ.

Λαουταρίδῃ καὶ Τάξῃ

πρὸς οὕς, παρακαλοῦνται, ν' ἀποτείνωνται οἱ κκ. συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ μὴ λαμβάνοντες τακτικῶς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα». Τοῖς ἰδίοις ἀνετέθη ἡ εἴσπραξις τῶν συνδρομῶν καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

ΣΓ'

Ἡ Οὐγονότη

Ἐκεῖ, συγκεντροῦσα τὰς σκέψεις της, ἡ Κλοτίλδη περιέπεσεν εἰς βαθὺν καὶ ὀδυνηρὸν ρεμβασμόν. Ὀρφανὴ καὶ πλάνης ἐπὶ τῆς γῆς, ἠννόει τὴν φρίκην τῆς ἐγκαταλείψεως, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἐξετείθετο εἰς πάντας τοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς. Πάντα αὐτῆς τὰ αἰσθήματα, πάντα τὰ πλεονεκτήματα, ἡ εὐφυΐα, ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ καλλονή της καθίσταντο δι' αὐτὴν ἀφορμαὶ παθημάτων καὶ ἐξευτελισμῶν. Ἐπόθει σχεδὸν τὴν τύχην τῶν ἀγνώστων δούλων, αἵτινες μόνον τῶν φυσικῶν αὐτῶν κακῶν ἔχουσι συνείδησιν. Ἐν τῷ βάθει τῶν σκέψεων αὐτῆς μόνον ἄβυσσον ἔβλεπε καὶ παρελθὸν αἱματηρόν· τὸ παρὸν ἦν ἀμφίβολον δι' αὐτὴν καὶ τὸ μέλλον ἀπαίσιον. Πρὸς στιγμὴν ηὔχετο ν' ἀπέθνησκεν· ἀλλ' ἐτρόμαζεν ἀναλογισθεῖσα, ὅτι οὕτως ἀμφέβαλε περὶ τοῦ Θεοῦ.

Ἤνωσε τὰς χεῖρας· οἱ ἐκ τῶν δακρύων κατάβρεκτοι ὀφθαλμοί της ἐστράφησαν πρὸς τὸν οὐρανόν, ἡ δὲ μορφή της ἀπήστραψεν ἐξ ὑπερτάτης πίστεως καὶ τὰ χείλη της ἐψιθύριζον εὐχήν.

— Δὲν θὰ μὲ εὐσπλαγχνισθῇς, Θεέ μου; εἶπε κλαίουσα.

— Ὁ Θεὸς σὲ ἤκουσε, Κλοτίλδη! ἀπήντησε φωνή, ἣν ἀκούσασα ἡ νεαρὰ κόρη ἐφρικίασεν. Ἐκεῖνος μὲ στέλλει εἰς σέ.

Ἦτο ὁ κόμης δὲ Μονσενύ. Κεκρυμμένος ὄπισθεν τοῦ φυλλώματος ἤκουσε τὴν εὐχὴν τῆς ὀρφανῆς.

— Ἔχε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, ἐξηκολούθησε, καὶ θὰ σὲ καταστήσω τὴν εὐτυχεστέραν τῶν γυναικῶν.

— Εὐτυχῆ! ἐψιθύρισεν ἡ Κλοτίλδη, ἀπαντῶσα μᾶλλον εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς σκέψιν ἢ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Μονσενύ· οὐδέποτε θὰ γείνω.

— Ἡ τύχη σου εἶναι εἰς τὰς χεῖράς σου, φίλη μου. Δύο ὁδοὶ ἀνοίγονται ἐνώπιόν σου· ἡ μὲν σκολιὰ καὶ ἀκανθώδης, ἡ δὲ γελόεσσα καὶ ἀνθηρά. Ποίαν ἐκλέγεις;

— Φεῦ! ἐκλαμπρότατε, ζητῶ μόνον ἀφανὲς καταφύγιον, ἔνθα νὰ δύναμαι νὰ παρακαλῶ καὶ νὰ κλαίω ἐλευθέρως μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ μήτηρ μου θὰ μὲ καλέσῃ πλησίον της.

— Ἔλα δά! ὑπέλαβεν ὁ κόμης Αὐρηλιανός, δὲν εἶναι ὀρθὸν νέα καὶ ὡραία νὰ διανύσῃς τὸν βίον σου ἐν δακρύοις. Ὁ ἥλιος πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ διαλύσῃ τὰ μελανὰ νέφη. Ἄφες με νὰ σὲ καθοδηγήσω, φίλη μου, καὶ ἀπὸ τῆς αὔριον, ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ταύτης ἴσως, θὰ παύσῃ ἡ ἀπομόνωσίς σου καὶ θὰ ἔχῃς ὑπηρέτας καὶ κόλακας. Δὲν θὰ ἐνθυμηθῇς πλέον τὴν δυστυχίαν σου ἀκούουσα τὸν ἠδὺν ἦχον τῶν ἀδαμαντίνων περιδεραίων καὶ τῶν βαρυτίμων βραχιολίων. Θὰ λησμονήσῃς τοὺς νεκροὺς μειδιῶσα πρὸς τοὺς ζῶντας· δὲν θὰ ἔχῃς καιρὸν νὰ κλαίῃς ἐν τῇ μέθῃ τῆς εὐδαιμονίας καὶ θὰ θαμβωθῇς ἐκ τῆς ἀνελπίστου εὐτυχίας σου. Οὐδὲν λησμονῆται ταχύτερον τῆς παρελθούσης κακοδαιμονίας· πίστευσόν μοι, δεσποινίς, ὅτι ἡ δυστυχὴς καὶ τεθλιμμένη ἄλλοτε Κλοτίλδη θὰ ἐξαλειφθῇ ἐκ τῆς μνήμης σου ὡς ψευδὴς εἰκὼν καὶ θὰ πιστεύσῃς ὅτι ὑπῆρξε πάντοτε πλουσία καὶ ἰσχυρὰ κυρία.

— Δὲν γνωρίζω τὸ μυστικὸν τῶν προρήσεών σας, κύριε κόμη, εἶπε ψυχρῶς ἡ νεαρὰ κόρη φρικιάσασα ἐξ ἐνστίκτου, καὶ δὲν εἰξεύρω πῶς δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς ἐμέ.

— Ἡ προφητεία μου ἐν τούτοις θὰ πραγματοποιηθῇ ταχέως ἂν θελήσῃς, φίλη μου. Ἂν θέλῃς τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν λατρείαν τῶν ἀνθρώπων· ἂν μὴ φοβῆσαι τὴν ζηλοτυπίαν τῶν γυναικῶν· ἂν αἱ ἑορταὶ καὶ αἱ διασκεδάσεις σοὶ ἀρέσκωσι πλειότερον τῶν χανδάκων τῶν ὁδῶν, ὕψωσε ὑπερηφάνως τὸ θελκτικὸν μέτωπόν σου, διότι ταχέως θὰ ἦσαι ἡ βασιλὶς τῶν ἑορτῶν αὐτῶν καὶ οὐδεμία ἄλλη θὰ δυνηθῇ νὰ σοὶ διαφιλονεικήσῃ τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν χάριν καὶ τὴν καλλονήν.

— Οἱ λόγοι σας εἶναι αἴνιγμα δι' ἐμὲ καὶ ἐν τούτοις μὲ τρομάζουσι, διέκοψεν ἡ Κλοτίλδη φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ παρατηροῦσα ἀτενῶς τὸν κύριον δὲ Μονσενύ.

— Καθησύχασον, τέκνον μου, εἶπεν ὁ κόμης μεθ' ὑποκριτικῆς πραότητος· σοὶ ἀφαιρῶ τὸν πένθιμον πέπλον σου καὶ σὲ ἀναγκάζω ν' ἀτενίσῃς τὸν μειδιῶντα σοὶ ἀπαστράπτοντα ἥλιον. Εἶναι τοῦτο ἱκανὸν νὰ σὲ τρομάξῃ;

Ἡ Κλοτίλδη ἔρριψε περὶ ἑαυτὴν ἀνήσυχα βλέμματα ἀκούσασα ἀσαφῶς τὰς φωνὰς τῶν ἐν τοῖς κήποις συνδαιτυμόνων.

— Ἐκ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας μου, ὑπάλαβεν, ἐκ τῆς κατεχούσης με ἀγνώστου ταραχῆς, κύριε κόμη, προαισθάνομαι ὅτι ἀόρατος κίνδυνος μὲ ἀπειλεῖ. Ἡ ψυχὴ τῆς μητρός μου μοὶ ὁμιλεῖ εἰς τὰς δυσχερεῖς περιστάσεις καὶ νομίζω ὅτι τὴν ἀκούω εἰδοποιοῦσάν με νὰ προσέχω.

— Εἶσαι παιδίον, εἶπεν ὁ Μονσενὺ ὑψῶν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους, καὶ ἀντὶ νὰ φοβῆσαι, εὐλόγησον τοὐναντίον τὴν καλὴν μοῖράν σου, ἥτις σὲ ὡδήγησεν εἰς τὸν πύργον τοῦτον.

— Ἡ καλὴ μοῖρά μου! ἀλλὰ δὲν θέλω

νὰ μείνω κεκλεισμένη ἐντὸς τῶν μελανῶν αὐτῶν τοίχων, ἔνθα πνίγομαι ὡς εἰς φυλακήν, διέκοψε ζωηρῶς ἡ Κλοτίλδη. Καὶ ἂν πρέπει νὰ σᾶς προσβάλλω, κύριε κόμη, σᾶς ἱκετεύω, ἄφετέ με νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὸν πύργον σας. Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοξενίαν σας, ἀλλ' αὕτη μὲ ἀνησυχεῖ καὶ μὲ βαρύνει. Ἐσυνείθισα εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα τῶν ἀγρῶν, ὑπάρχουσι δὲ πτηνά, τὰ ὁποῖα ἀποθνήσκουσιν εἰς τὸ κλωβίον, καὶ χρυσοῦν ἂν ἦναι τοῦτο, καὶ τὰ ὁποῖα κελαδοῦσι χαρμοσύνως εἰς τοὺς κλάδους τῶν δένδρων, ἅτινα σείονται ὑπὸ τῆς βροχῆς καὶ τῆς καταιγίδος. Ὁμοιάζω τὰ πτηνὰ ταῦτα, ἐκλαμπρότατε· ἄφετέ με νὰ ἐξέλθω.

Ὁ κύριος Αὐρηλιανὸς ἠτένισεν αὐτὴν μετὰ πατρικῆς ἀγαθότητος.

— Ὄχι! ὄχι! ὑπέλαβε σείων τὴν κεφαλήν, δὲν θὰ φύγῃς, βραδύτερον δὲ θὰ μὲ εὐχαριστήσῃς, ὅτι εἶχα τὸ θάρρος νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν σου.

—Ἐν τούτοις,κύριε κόμη,εἶπεν ἡ Κλοτίλδη προσηλοῦσα ἐπὶ τοῦ Μονσενὺ βλέμμα πλῆρες ἐκπλήξεως καὶ καταφρονήσεως, ἐν τίνι δικαιώματι μὲ κρατεῖτε ἐδῶ; Εἶμαι λοιπὸν φυλακισμένη σας;

— Ἔ! ἔ! εἶπεν ὁ κόμης σείων πάλιν τὴν κεφαλήν, καλῶς ἐξεταζομένου τοῦ πράγματος, εἶσαι πλειότερον ἢ φυλακισμένη μου, εἶσαι ὑποτελής μου.

— Ὑποτελής σας! ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ κόρη ἔκπληκτος.

— Ναί, ὑποτελής μου, ἐπέμεινεν ὁ Μονσενύ, κτῆμά μου, μέχρις οὗ σὲ ζητήσῃ τις καὶ μάθω πόθεν ἔρχεσαι καὶ ποία εἶσαι.

Ἡ Κλοτίλδη κατέστη ὠχροτέρα· ἡ ἀποστροφὴ κατεῖχε τὴν ψυχήν της

—Ὡμολογήσατε μᾶλλον,ἐκλαμπρότατε δὲ Μονσενύ, εἶπε μετὰ μελαγχολικοῦ καὶ καταφρονητικοῦ μειδιάματος, ὅτι θέλετε νὰ μὲ κρατήσετε ἐδῶ διὰ τῆς βίας, διότι γνωρίζετε ὅτι εἶμαι μόνη εἰς τὸν κόσμον. Ἄ! λίαν εὐγενῶς μεταχειρίζεσθε τὴν ἰσχύν σας καὶ τὴν δύναμίν σας. Πρέπει νὰ εἶσθε πολὺ τολμηρός, διὰ νὰ προσβάλητε δυστυχῆ ὀρφανήν, ἐγκαταλελειμμένην. Θεέ μου! εὐτυχεῖς ἔστωσαν ἐκεῖναι, αἵτινες, μὴ ἔχουσαι πλέον μητρικὴν καρδίαν διὰ νὰ τὰς ἀγαπᾷ, εὑρίσκουσι τοὐλάχιστον τὸν βραχίονα πατρὸς διὰ νὰ τὰς ὑπερασπίσῃ!

— Ἔλα, ἔλα! κακὸ κορίτσι, ἄφες τὰ δάκρυα, εἶπεν ἠδέως ὁ κόμης, λαμβάνων πατρικῶς τὴν χεῖρα τῆς Κλοτίλδης.

Ἐκείνη ἀπέσυρεν ἀποτόμως τὴν χεῖρά της καὶ ἐφρικίασεν ὡς εἰ ἤγγισεν ὄφιν!

— Πρὸς τί ἡ ἄφρων αὕτη ἀντίστασις; ἐξηκολούθησεν ὁ Μονσενύ. Πῶς! ἀχάριστος, ἔρχομαι ὡς φίλος νὰ σοὶ ἀναγγείλω εὐτυχὲς μέλλον καὶ μὲ μεταχειρίζεσαι ὡς ἐχθρόν!

— Θέλετε νὰ μὲ καταστήσετε παίγνιόν σας καὶ δούλην σας, ἀγνοῶ ἐπὶ τίνι δολίῳ σκοπῷ φιλοδοξίας, κύριε κόμη, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κατορθώσετε, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ κόρη μετὰ σταθερότητος. Ὑπέστην ἀρκετὰ καὶ γνωρίζω ὅτι τὰ πάντα πληρόνονται εἰς τὸν κόσμον. Μοὶ ἀνοίγετε ἕνα παράδεισον, εἰς ἐμέ, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθετε ὡς ἐπαίτιδα, δὲν μοὶ εἴπατε ὅμως πόσον κοστίζει ἡ εἴσοδος εἰς τὸν λαμπρὸν αὐτὸν παράδεισον. Διατί λοιπόν; εἶναι τόσον ἄτιμον πρᾶγμα, ὥστε νὰ διστάζητε; Ἀλλ' εἰς ἰσχυρὸς ἄρχων, ὡς ὑμεῖς, ἀποτολμᾷ τὰ πάντα νὰ εἴπῃ εἰς μίαν νεάνιδα, αὕτη δὲ ὀφείλει νὰ τ'ἀκούσῃ ἀνερυθριάστως. Ὁμιλήσατε λοιπόν, ἀκούω!

Καὶ ἡ ταλαίπωρος κόρη προσήλωσε τοὺς ἀγνοὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ ἐρυθιδωμένου προσώπου τοῦ αὐλικοῦ, ὅστις κατεβίβασε τοὺς ἰδικούς του ὑπὸ τὸ σταθερὸν ἐκεῖνο βλέμμα.

Ἀκουσίως ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ᾐσθάνθη ἑαυτὸν ταρασσόμενον καὶ αἰσχυνόμενον διὰ τὴν ἀποστολήν του. Ἐκεῖνος, δι'ὃν ἡ τιμὴ τῶν κυριῶν τῆς αὐλῆς ἦν παίγνιον, ἀφωπλίζετο ἐνώπιον τῆς ὑπερτάτης ἐκείνης ἀρετῆς. Ἐξεπλήσσετο καὶ αὐτὸς διὰ τὴν παράδοξον ταύτην ἀδυναμίαν του ἀλλ' ἠδυνάτει νὰ τὴν ἀποφύγῃ. Ὁποῖον γόητρον λοιπὸν ἐξήσκουν ἐπ' αὐτοῦ ἡ φωνὴ καὶ τὰ βλέμματα τῆς Κλοτίλδης; Τὸ ἠγνόει, ἐν τούτοις ἠννόει τὴν γοητείαν. Δυσειδαίμων θὰ τὸ ἀπέδιδεν εἰς μαγείαν. Μήπως δαίμων ἐκρύπτετο εἰς τοὺς ὡς ξίφος ἀπαστράπτοντας ἐκείνους ὀφθαλμούς; Μήπως ἄριστον αἴσθημα ἔρωτος ἐγεννᾶτο ἐν αὐτῷ διὰ τὴν Κλοτίλδην; Ὄχι. Ὁ Μονσενὺ προεφυλάσσετο ἐκ τοῦ κινδύνου τούτου διὰ τοῦ φλογεροῦ καὶ ζηλοτύπου ἔρωτος πρὸς τὴν σύζυγόν του. Καὶ ἐν τούτοις, ἄκων ᾐσθάνετο ἑαυτὸν εὐτυχῆ διὰ τὴν εἰς τὰ ἄτιμα σχέδιά του ἀντίστασιν τῆς ὀρφανῆς, ἐθαύμαζε τὴν γενναιότητα αὐτῆς, ἠγάπα τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ἐκείνης, ἥτις τῷ ἀπήντα μετὰ καταφρονήσεως καὶ τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἀπηχθάνετο αὐτὸς ἑαυτόν. Ἂν ἄλλος τις ἀπηύθυνε τῇ Κλοτίλδῃ τοὺς ἰδίους λόγους, θὰ ἤριζε μετ' αὐτοῦ. Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς οὐδὲν ἐκ τῶν παραδόξων τούτων αἰσθημάτων ἠνόει καὶ ὅπως ἀποφύγῃ τὰς ἀμφιβολίας εἶπεν ἀποφασιστικῶς τῇ νεαρᾷ κόρῃ, χωρὶς ὅμως νὰ τολμᾷ ν'ἀτενίσῃ αὐτήν:

— Μὴ λησμόνει, φίλη μου, ὅτι δὲν εἶμαι οὔτε τύραννος, οὔτε ἄγριος, οὔτε γίγας τῶν μύθων. Εἶσαι ὡραία κόρη, δυστυχής, ἀλλ' ὀλίγον ὑπερόπτις. Θέλω νὰ ἐξασφαλίσω τὴν εὐτυχίαν σου καὶ τὴν ἀπορρίπτεις, διότι προέρχεται ἐξ ἐμοῦ. Λοιπόν! ἂν εἶσαι ὑπερόπτις καὶ πείσμων, εἶμαι ἄκαμπτος καὶ θέλω νὰ σὲ καταστήσω εὐτυχῆ, παρὰ τὴν θέλησίν σου. Βραδύτερον θὰ μὲ εὐχαριστήσῃς!

Εἶτα χαιρετῶν εὐγενῶς τὴν Κλοτίλδην ὁ εὐγενὴς αὐλικὸς ἀπῆλθεν.

Μείνασα μόνη ἡ νεαρὰ κόρη ἐσκέπτετο πῶς ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπαπειλοῦσαν αὐτὴν καταιγίδα καὶ οὐδὲν μέσον σωτηρίας εὕρισκε. Προῃσθάνετο κίνδυνον, ἠγνόει ὅμως κατὰ ποίαν μοιραίαν ὥραν, καὶ ὑπὸ ποίαν εἰδεχθῆ μορφὴν θὰ ἐνεφανίζετο ὁ κίνδυνος οὗτος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶδε τοὺς νάνους διερχομένους διὰ τῆς δενδροστοιχίας. Δι' ἑνὸς νεύματος ἐκάλεσεν αὐτούς, ἐκεῖνοι δ' ἔσπευσαν πρὸς αὐτήν.

— Ἅγιε Δαυΐδ! ἀνέκραξεν ὁ Μουσερόν, πῶς εἶσαι ὠχρὰ καὶ τρέμεις, ἀγαπητὴ δεσποινίς! μήπως σὲ προσέβαλε κάνείς; Ἂν τον εἴξευρα!

Καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν θέσιν, ἐν ᾗ θὰ ἐκρέματο τὸ ξίφος του, ἂν εἶχε τοιοῦτο.

Ἡ Κλοτίλδη, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὸ κωμικὸν μέρος τῆς ἐκδηλώσεως ταύτης, ἔτεινεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας:

— Φίλοι μου, εἶπεν αὐτοῖς, χθὲς εἶσθε ὡς ἐγὼ ἔρημοι καὶ ὅμως μὲ ἐβοηθήσατε οἰκτιρμόνως.

— Διατί ἐνθυμεῖσαι τὴν ἀθλίαν ἐκείνην στιγμήν, δεσποινίς; ἠρώτησεν ὁ νάνος· ἔπραξα τὸ καθῆκόν μου ὡς εὐγενής, καὶ ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσω πάλιν θὰ τὸ ἔπραττον εὐχαρίστως.

— Ἄ! γενναία καρδία! ἀνέκραξεν ἡ Κλοτίλδη. Δύναμαι λοιπὸν νὰ βασίζωμαι εἰς σᾶς;

— Τί λοιπὸν νέον συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ Μουσερὸν ἔκπληκτος.

Ἡ Κλοτίλδη ἠτένισεν αὐτὸν δι' ὑγρῶν καὶ ἱκετευτικῶν ὀφθαλμῶν.

— Δὲν θὰ μ'ἐγκαταλείψετε; Ὄχι, εἶμαι βεβαία δὲν θὰ ἐγκαταλείψετε μίαν ὀρφανήν, ἥτις μόνον σᾶς ἔχει εἰς τὸν κόσμον φίλους! Εἶσθε καλοί, γενναῖοι, πιστοὶ καὶ μὲ ἀγαπᾶτε, δὲν εἶν' ἀληθές;

— Ναί, δεσποινὶς Κλοτίλδη, ἀπήντησαν ταὐτοχρόνως οἱ νάνοι διὰ φωνῆς συγκεκινημένης, σὲ ἀγαπῶμεν.

— Βασίσθητι εἰς ἡμᾶς, προσέθηκε δειλῶς ὁ Μουσερόν, ἀλλὰ πρέπει νὰ μᾶς εἴπῃς τί πρέπει νὰ πράξωμεν.

— Πρέπει, φίλοι μου, εἶπε σοβαρῶς ἡ Κλοτίλδη, νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ φύγω τὴν νύκτα ταύτην ἐκ τοῦ πύργου.

— Ἀπὸ τὸν πύργον αὐτὸν ὅπου τρώγουν τόσον καλά! εἶπε στενάξας ὁ Μουσερόν.

— Ἀπὸ τὸν πύργον αὐτόν, τοῦ ὁποίου ἡ κυρία μοὶ ἔδωκε δύο μεταξίνα φορέματα σχεδὸν καινουργῆ! προσέθηκεν ἡ Σεβρέτη.

— Διστάζετε; ἠρώτησεν ἡ Κλοτίλδη συγκεκινημένη.

— Ὄχι, εἶπεν ὁ νάνος, διότι ἂν θέλετε νὰ φύγετε, θὰ ἔχετε ἀφορμάς . . .

— Αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, Μουσερόν, παρετήρησεν ἡ Σεβρέτη. Καθεὶς ἔχει τὰ μυστικά του.

Ἡ Κλοτίλδη ἠρυθρίασεν εἶτα ἐψιθύρισε θλιβερῶς:

— Ἀληθῶς, εἶμαι ἐγωΐστρια· σᾶς ζητῶ ἴσως τὴν ζωήν σας, φίλοι μου, καὶ δὲν σᾶς λέγω διατί σᾶς τὴν ζητῶ. Ὦ! ἤθελα νὰ κρύψω τὴν αἰσχύνην αὐτήν. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ κόμης δὲ Μονσενὺ θέλει νὰ μὲ κρατήσῃ ἐδῶ διὰ τῆς βίας, καὶ ἂν δὲν κατορθώσω νὰ φύγω ... ἐχάθην, βεβαίως . . . ἐχάθην . . . θ' ἀτιμασθῶ.

— Νὰ ἀτιμασθῇς! ἐπανέλαβεν ἡ Σεβρέτη μεθ' ὕφους αἰδοῦς· ἀλλ'ἂν εἶναι οὕτως, οὐδὲ λεπτὸν μένω εἰς τὸν πύργον

ἐγώ... Κάμνω ἓν δέμα τὰ ὡραῖά μου φορέματα καὶ φεύγω μαζύ σου.

— Βασίσθητι εἰς ἐμέ, ὑπέλαβεν ὁ Μουσερόν· θὰ προσέχω καὶ ἂν ἡ πονηρία, ἡ καλὴ θέλησις καὶ αὐτὸς ὁ δόλος δύνανται ν' ἀντικαταστήσωσι τὴν δύναμιν, θὰ ἐλευθερωθῆς.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητὲ σύντροφε ἐν τῇ δυστυχίᾳ! εἶπεν ἡ Κλοτίλδη σφίγγουσα τὴν χεῖρα τοῦ νάνου.

— Ἀλλοίμονον! εἶπε στενάζουσα μελαγχολικῶς ἡ Σεβρέτη, εἰς τί δὲν εἴμεθα ἐκτεθειμέναι αἱ δυστυχεῖς γυναῖκες, αἱ ὅπως δήποτε εὐειδεῖς!

— Ἂς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον ἐδῶ μήπως ἐγείρωμεν ὑποψίας! διέκοψεν ὁ νάνος.

— Ποῦ δυνάμεθα νὰ συναντηθῶμεν ἂν ἔχετέ τι νὰ μοὶ εἴπητε; ἠρώτησεν ἡ νεαρὰ κόρη.

— Εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ξένων. δεσποινίς.

— Μετ' ὀλίγον! εἶπεν ἡ Κλοτίλδη.

— Μετ' ὀλίγον! ἐπανέλαβον οἱ νάνοι.

Καὶ ταχέως ἀπομακρυνθέντες ἐπανῆλθον ὄπισθεν τῶν δένδρων πλησίον τοῦ μέρους ἔνθα, ὡς εἴπομεν, εἶχε παρατεθῇ ἡ τράπεζα.

Ἐνῷ περιεδιάβαζον ζητοῦντες εὐκαιρίαν ν' ἀνταλλάξωσι μετὰ τοῦ κυρίου των εἴτε ἓν νεῦμα, εἴτε ἓν βλέμμα, ὁ κύριος Βουρβόνος ἔπινε καὶ συνωμίλει μετὰ χαρᾶς χωρὶς νὰ δεικνύῃ ὅτι εἶδεν αὐτούς.

Μετὰ δέκα λεπτῶν ματαίαν προσδοκίαν, οἱ νάνοι εἶδον τὸν στρατάρχην καὶ τὸν Πομπεραὶν ἐγειρομένους, χαιρετῶντας τοὺς συνδαιτυμόνας καὶ διευθυνομένους πρὸς τὸν πύργον ἐν συνοδίᾳ τοῦ κυρίου δὲ Μονσενύ, ὅστις ἀφίνων αὐτοὺς εἰς τὸν οὐδὸν τῆς αἰθούσης τῶν ξένων ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Μετέβαινε νὰ διαταξῇ ὁ ἵλιος τοὺς θεράποντας αὐτοῦ νὰ ἐπισάξωσι τοὺς ἵππους τῶν δύο θωρακοφόρων.

Ὁ Μουσερὸν καὶ ἡ Σεβρέτη ἠκολούθησαν διὰ τοῦ βλέμματος τὸν κόμητα Αὐρηλιανόν, ὅτε δ' οὗτος δὲν ἐφαίνετο πλέον εἰσῆλθον ἀμφότεροι εἰς τὸν πύργον.

Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἦν ἡμιανοικτή· οἱ δύο νάνοι λοιπὸν ἠδυνήθησαν νὰ εἰσέλσωσιν.

Καίτοι δὲ δὲν εἶχεν ἔτι νυκτώσει, τὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων ἦσαν κεκλεισμένα. Ἡ εὐρεῖα καὶ σκοτεινὴ ἐκείνη αἴθουσα ἐφωτίζετο μόνον ὑπὸ μικροῦ ἀργυροῦ λαμπτῆρος, καίοντος εἴς τινα γωνιαν ἐπί τινος τραπέζης.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ταύτης, περιβεβλημένοι τοὺς θώρακας αὐτῶν, καὶ προσαρμόζοντες ἤδη τὰς ζώνας των, ἵσταντο ὄρθιοι ὁ μέγας στρατάρχης καὶ ὁ Πομπεραὶν, ὁ Εὐρύκλος οὗτος, ὁ ἑκουσίως θυσιάζων ἑαυτὸν χάριν τοῦ κυρίου καὶ φίλου του.

Ὁ Μουσερὸν καὶ ἡ ἀδελφή του ἐρρίφθησαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ πρίγκηπος· δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν των καὶ οἱ λυγμοὶ ἀπέπνιγον τὴν φωνήν των. Ἐθλίβοντο εἰλικρινῶς, βλέποντες τὸν ἐπιφανῆ ἐκεῖνον ἀρχηγὸν μετημφιεσμένον εἰς θωρακοφόρον, τὸν κύριον ἐκεῖνον τόσων δουκάτων καὶ ἐπαρχιῶν ζητοῦντα ἄσυλον εἰς τὴν κατοικίαν ἐχθροῦ, τὸν ὑπερήφανον ἐκεῖνον ἄνδρα. τὸν περιφρονήσαντα τὸ μῖσος τῆς Λουΐζης τῆς Σαβοΐας, τὴν βασιλικὴν δυσμένειαν, τὴν ἀπώλειαν τῶν ὑπαρχόντων του, τρέμοντα καὶ φεύγοντα ἀνήσυχον ὡς δειλόν.

Στρατοὶ ἐφοβοῦντο εἰς μόνον τὸ ὄνομα τοῦ Βουρβόνου· ὁ Φραγκῖσκος ἐφοβήθη μήπως ἡ δόξα τοῦ Βουρβόνου ἀμαυρώσῃ τὴν ἰδικήν του· καὶ αὐτὸς ὁ Λουδοβῖκος ὁ ΙΒ' ἐφοβήθη τὴν σιωπηλὴν καὶ ἤρεμον φιλοδοξίαν τοῦ Βουρβόνου.

Λοιπόν! σήμερον ὁ Βουρβόνος, ὁ ἀντίζηλος οὗτος τῶν βασιλέων ἐφοβεῖτο τὴν κατασκοπίαν κατασκόπου τινὸς ἢ προδότου. Ἐνόμιζεν ὅτι ἠσθάνετο τὸν πέλεκυν ἐπὶ τοῦ τραχήλου του καὶ ἐκεῖνος, ὁ περιφρονῶν μετὰ γέλωτος τοὺς τυφεκισμούς, ἐφοβεῖτο μὴ ἀκούσῃ ὑψηλοφώνως προφερόμενον τὸ ὄνομά του.

Ὁ Πομπεραὶν ἀντήλλαξε λοιπὸν μετ' αὐτοῦ ταχὺ βλέμμα καὶ σύνοφρυς ἔσπευσε πρὸς τὸν μακρὸν διάδρομον τὸν προηγούμενον τοῦ δωματίου αὐτῶν· μὴ ἰδὼν ὅμως τινὰ ἐπανῆλθε καὶ ἔκλεισεν ἀσφαλῶς τὴν θύραν. Εἶτα, πλησιάσας τοὺς νάνους, γονυπετεῖς πάντοτε ἐνώπιον τοῦ στρατάρχου:

— Αἴ, τί θέλετε, ἐξαμβλώματα τοῦ Βελζεβούλ; ἠρώτησεν αὐτοὺς ταχέως.

Ὁ Μουσερὸν ἐστράφη πρὸς αὐτόν·

— Ἀφήσατέ μας νὰ ἀσπασθῶμεν τὴν χεῖρα τοῦ αὐθέντου μας, εἶπεν αὐτῷ ἱκετευτικῶς

— Ἔλα δά! γελοῖε, ἀπήντησεν ὁ Πομπεραὶν, μήπως εἶσαι μάγος καὶ νομίζεις ὅτι εἶναι ἐδῶ ὁ κύριος Βουρβόνος;

— Εἰξεύρεις καλῶς, περίεργε πυγμαῖε, διέκοψεν ὁ στρατάρχης, ὅτι ὁ κύριος Βουρβόνος δὲν εἶναι εἰς τὸν πύργον τοῦτον... ὅτι ἔφυγεν... καὶ ὅτι τὸν ἀναζητοῦμεν.

— Λοιπόν, ἀμφιβάλετε διὰ τὴν ἀφοσίωσίν μου; εἶπε θλιβερῶς ὁ Μουσερόν... Ἀμφιβάλετε δι' ἐμέ, ὅστις θὰ ἐφονευόμην δι' ὑμᾶς... δι' ἐμέ, ὅστις οὐδέποτε θὰ σᾶς προέδιδα καὶ ἂν ὑφιστάμην τὰ ἔσχατα βασανιστήρια

Καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν ἵνα ἀποσφογγίσῃ δύο δάκρυα ρεύσαντα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὁ στρατάρχης ἦν προφανῶς συγκεκινημένος· ἐπίστευεν εὐκόλως εἰς τὴν ἀφοσίωσιν τῶν ὑποδεεστέρων, πρὸς οὓς εἶχε φανῆ τόσῳ γενναιόφρων καὶ καλός.

Ὁ Πομπεραὶν ἠνόησε τοῦτο καὶ θέλων νὰ θέσῃ τέρμα εἰς σκηνὴν ἀνησυχοῦσαν αὐτόν, διέκοψε τὸν νάνον διὰ καγχασμοῦ:

— Τρελλὸ κεφάλι! πήγαινε νὰ ζητήσῃς τὸν κύριόν σου εἰς τὸ δάσος, εἰς τὰς χαράδρας καὶ τὰς φάραγγας, καὶ ἂν κατὰ τύχην τὸν συναντήσῃς ἐλθὲ νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃς.

— Νά, κακόμοιρε, προσέθηκεν ὁ στρατάρχης δίδων τῷ Μουσερὸν χρυσᾶ τινα νομίσματα, αὐτὰ θὰ σὲ βοηθήσουν εἰς τὰς ἐρεύνας σου.

Ὁ νάνος ἥρπασε μετὰ παραφορᾶς τὴν χεῖρα τοῦ αὐθέντου, ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ χείλη του, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε τὸν χρυσόν.

— Αὐθέντα μου, ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως, ὥστε νὰ μὴ ἀκουσθῇ ὑπὸ τοῦ Πομπεραὶν, ὅστις ἠσχολεῖτο ν' ἀνεγείρῃ τὴν Σεβρέτην, ἂν ὁ σκύλος σας σᾶς εὕρισκε καὶ σᾶς ἠκολούθει, δὲν θὰ εἴχατε τὸ θάρρος νὰ τὸν φονεύσετε... Ἀφήσατέ μ' λοιπὸν νὰ σᾶς ἀκολουθήσω ὡς θὰ ἔπρατε τὸν ὁ σκύλος σας.

Ὁ στρατάρχης ἔρριψεν ἀκουσίως ἐπὶ τοῦ νάνου βλέμμα συμπαθείας, ἀλλ' ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν εἰς ἔνδειξιν ἀρνήσεως.

— Ἀδύνατον λέγετε! ἀνέκραξεν ὁ Μουσερόν. Ἀλλὰ δὲν ἐξήντλησα ὅλα τὰ μέσα· περιμένετε!

Καὶ ἐγειρόμενος:

— Ἱππόται μου, εἶπε μετ' ἐμφάσεως, ζητεῖτε τὸν κύριον Βουρβόνον, ὡς εἴπατε, δυστυχῶς ὅμως ἀγνοεῖτε ποῦ κρύπτεται ἢ ποίαν ὁδὸν ἀκολουθεῖ. Λοιπόν! ἐγὼ γνωρίζω ποῦ εἶναι καὶ ὑπόσχομαι νὰ σᾶς τὸν παραδώσω! Ἱππεύσατε λοιπόν, καλοί μου θωρακοφόροι! ἀκολουθῆτέ με, θὰ σᾶς χρησιμεύσω ὡς ὁδηγός.

Ὁ στρατάρχης ἤρξατο γελῶν καὶ ἠτένισε τὸν Πομπεραὶν.

— Εἶναι φρόνιμον; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ἀφοῦ αὐτὸς ὁ ἀνθρωπίσκος γνωρίζει ποῦ εἶναι ὁ κύριος Βουρβόνος... δὲν ὀφείλομεν νὰ δεχθῶμεν;

Ὁ Πομπεραὶν προσέκλινε ἔλκων τὸ οὖς αὐτοῦ, ὅπερ ἐδήλου δυσαρέσκειαν.

— Ἠδύναντο νὰ μὲ προδώσωσιν, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ, καὶ ὅμως ἔμειναν πιστοί. Δύνανται ν' ἀντισταθῶσι καὶ ἐν ἀπειλῇ καὶ ἐν παρακλήσει. Ἂς ἔλθωσι λοιπόν.

— Ὦ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, εὐγενὴς μου αὐθέντα! ἐψιθύρισεν ὁ Μουσερὸν ἐξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς.

Καὶ οἱ τέσσαρες ἡτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθωσιν, ὅτε ἤκουσαν εὐδιακρίτως λυγμόν, εἶτα δὲ κρότον ὅμοιον πρὸς πτῶσιν ἀνθρωπίνου σώματος πίπτοντος ἀφ' ἑαυτοῦ.

— Προδοσία! ἀνέκραξεν ὁ Πομπεραὶν ξιφουλκῶν.

Ὁ στρατάρχης ἥρπασε τὸν λαμπτῆρα καὶ ὁρμῶν πρὸς τὸ παράθυρον ἀνήγειρε ταχέως τὸ παραπέτασμα, ὅπερ ἐσείετο ἔτι.

Ὁ σύντροφός του μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα ὥρμησεν ἐκεῖ ἵν' ἀποπνίξῃ τὸν μάρτυρα τῆς σκηνῆς. ἀλλ' οὐδένα εὗρεν. Ἡτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ τοῦ παραθύρου ἐκείνου, ἵνα μεταβῇ εἰς τὸ ἄλλο, ὅτε παρετήρησε διὰ τοῦ σκότους ἀνθρώπινον σῶμα ἐξηπλωμένον χαμαί.

Ὁ στρατάρχης ἐφώτισε διὰ τοῦ λαμπτῆρος τὸ πρόσωπον τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου ὄντος καὶ ἀνεγνώρισε τὴν Κλοτίλδην λιπόθυμον, σχεδὸν νεκράν.

(Ἕπεται συνέχεια)

Τονγ.

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ γυνὴ παρετήρησε καί, ἴσως ἐμάντευσε τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς αἰφνιδίας ταραχῆς του.

— Κατοικῶ ὅλως διόλου μόνη, ἐδήλωσεν αὕτη πρὸς τὸν ἱππότην αὐτῆς. Καὶ ἂν σὲ προσκαλῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου, τὸ κάμνω μόνον, ὅπως σοὶ παρέξω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ διέλθῃς μαζύ μου μίαν ἀκόμη ὥραν μακρὰν τῆς μωρᾶς τῶν μεταμφιεσμένων ἀγέλης, χωρὶς νὰ ἀκουώμεθα, χωρὶς νὰ βλεπώμεθα . . . Κ' ἐδῶ τόσον ἀκατάλληλα εἶνε, καὶ ἐπὶ τέλους, ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ δειπνήσω μὲ τὴν προσωπίδα.

— Τότε πηγαίνομεν εἰς ἓν ἑστιατόριον οἱονδήποτε ; ἠρώτησεν ὁ κ. Βαντρίκ.

— Pardon ! δὲν εἶμαι συνειθισμένη νὰ τρέχω εἰς τὰ ἑστιατόρια καὶ δὲν τὰ ἀγαπῶ, μεθ' ἀβρότητος παρετήρησεν ἡ μεταμφιεσμένη διὰ τῆς χροιᾶς ἐκείνης τῆς ἐσωτερικῆς ἀξιοπρεπείας, ἥτις καὶ πάλιν ἀπεπλάνησε τὸν ταλαίπωρον Βαντρίκ, ἀναγκάσασα αὐτὸν ἐκ νέου νὰ νομίσῃ ὅτι ἡ ἄγνωστος εἶνε «ὑψηλῆς περιωπῆς κυρία.»

— Ἀλλά . . . ἀγαπητή μου, ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, χρεωστῶ νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι εἰς τοὺς χοροὺς μεταμφιεσμένων ἐσυνείθισα νὰ προτείνω ἐγὼ τὸ δεῖπνον καὶ ὄχι νὰ δέχωμαι αὐτὸ παρὰ τῶν μεταμφιεσμένων γυναικῶν, ἐπρόφερεν ὁ Βαντρὶκ ὡσαύτως μετ' ἀξιοπρεπείας.

— Αὐτὴ εἶνε πολὺ κακὴ συνήθεια, ἡ ὁποία μὲ πείθει, ὅτι συναναστρέφεσθε μόνον μετὰ γυναικῶν, γνωστῆς ποιότητος, ἐγέλασεν ἡ ἄγνωστος. — Ἂν σὲ προσκαλῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου, προσέθετο αὕτη, τὸ κάμνω, διότι, σὺ ὁ ἴδιος ἠθέλησες νὰ γνωρισθῇς μαζύ μου ἐκ τοῦ πλησίον, καὶ πρὸς τοῦτο σοὶ παρέχω τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν. Εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐνώπιόν σου θὰ ἔχῃς ὄχι πλέον μεταμφιεσμένην, ἀλλὰ γυναῖκα· ἐκεῖ τελειόνουν αἱ ῥαδιουργίαι καὶ ἄρχεται ἡ καλὴ γνωριμία, ἀρκεῖ νὰ τὸ θέλῃς.

— Ὦ, τὸ ἐπιθυμῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς ! Ἀλλά, ἓν πρᾶγμα μόνον μὲ δυσκολεύει ...

— Τί ; μετὰ σοβαρότητος προσέβλεψεν αὐτὸν ἡ μεταμφιεσμένη.

— Πῶς νὰ σοὶ τὸ εἴπω . . .

—Τί; μήπως φοβεῖσαι νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν μου; διέκοψεν ἐρωτήσασα αὕτη· ὦ, ἥρω μου ! Καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ διστάζῃ κανεὶς ποτὲ καὶ νὰ φοβῆται πρὸ τῆς γυναικός ;... Ἄ, αὐτὸ οὐδέποτε θὰ τὸ πιστεύσω.

— Ὦ, ὄχι ! ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ Βαντρίκ, ὃν ἔπληξε καιρίως ἡ τελευταία παρατήρησις. Εἶμαι πρόθυμος χιλιάκις νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι πολὺ ἀπέχω τοῦ φόβου ! Ἀλλὰ μὲ ἐμποδίζει αὐτὸ τὸ παράδοξον τῆς προτάσεώς σου, τὸ ὁποῖον δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὰς συνήθεις ῥαδιουργίας τῶν μεταμφιεσμένων . . . Σὲ βεβαιῶ, οὐδέποτε ὑπῆρξα ἀκόμη ἥρως τοιούτου συμβεβηκότος . . .

— Γενοῦ λοιπὸν τώρα ! ἐπιμόνως εἶπεν αὕτη θλίψασα τὴν χεῖρά του. Εὑρίσκεις ἴσως τὴν πρᾶξίν μου πρωτότυπον ; Ἔχει καλῶς ! Κ' ἐγὼ ὡσαύτως εἶμαι κάπως πρωτότυπος γυνή. Καὶ διὰ νὰ σὲ ἡσυχάσω, ἀκόμη περισσότερον, ἐπαναλαμβάνω, ὅτι κατοικῶ μόνη, εἶμαι ὅλως ἀνεξάρτητος καὶ θέλω ἐνίοτε νὰ ἱκανοποιῶ τὰς ἰδιοτροπίας μου, ὅταν ἔχω πρὸς τοῦτο διάθεσιν. Σὲ ἀρκεῖ τοῦτο, ἥρω μου ;

— Ἀρκεῖ, ἀλλ' ὅμως... μίαν ἐρώτησιν ἀκόμη, ἀγαπητή μου.

— Τί θέλεις ;

— Ἐνδιαφέρομαι νὰ μάθω, διατί ἡ ἐκλογή σου ἔπεσε κυρίως ἐπ' ἐμοῦ ;

— Διότι μοῦ ἀρέσεις !

— Ἀλλά . . . ποῖος ὁ σκοπὸς ἐπὶ τέλους ;... Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν ὑπάρχῃ λόγος !

— Οὔφ, τί ἐλεεινοὶ ἄνθρωποι ποῦ εἶσθαι ὅλοι ! Ὀπισθοχωρήσασα καὶ ἀποσύρασα τὴν χεῖρά της μετ' ἐλαφρᾶς ἀγανακτήσεως εἶπεν ἡ μεταμφιεσμένη, οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν, φρονῶ, δὲν ἐννοεῖ σχέσιν ἄνευ συμφέροντος, ἄνευ ἰδιαιτέρου σκοποῦ ! Ὅλοι σας εἶσθε συνειθισμένοι ἢ νὰ ἐξαγοράζητε διὰ χρημάτων τὸν ἔρωτα τῆς γυναικός, ἢ νὰ τὸν ἀπολαμβάνετε ὑποσχόμενοι εἰς ἀντάλλαγμα, ὑπηρεσίαν τινά. Καὶ αὐτὴν δὲ τὴν ἰδιοτροπίαν μιᾶς γυναικός, πρὸς ἁπλῆν διασκέδασιν, δὲν τὴν παραχωρεῖτε ἄνευ ὀπισθοβουλίας ! Τὶ ἄθλιοι ἄνθρωποι! Χαῖρε ! πολὺ λυποῦμαι, διότι ἔχασα μαζύ σου τὸν καιρόν μου !

Καὶ ὥρμησεν ἀποχωρισθεῖσα τοῦ Βαντρίκ.

— Beau masque ! . . . ecoutez . . . un môt ! . . . Πρὸς Θεοῦ !. . . Μίαν μόνον λέξιν ! ἔδραμε πρὸς αὐτὴν ὁ Βαντρίκ, ὅστις αἴφνης ζωηρότατα ἠσθάνθη ἑαυτὸν εἰς τὴν θέσιν τοῦ σκύλου, τοῦ ὁποίου ἀφήρπασαν ἀπροσδοκήτως ἐκ τῶν ὀδόντων τὸ καλλίτερον τεμάχιον. Καταδιώκων αὐτὴν ἐν μέσῳ τοῦ κυματιζομένου πλήθους, ἔπασχεν ἐσωτερικῶς, καὶ ἐκ τῆς ἀπελπισίας του ἀπεκάλει ἑαυτὸν ὄνον καὶ βλάκα διὰ τὰς εὐήθεις ἀμφιβολίας του, ἐνώπιον τοσούτῳ σπανίας, πρωτοτύπου καὶ εὐτυχοῦς περιστάσεως.

— Beau masque... au nom du ciel ! . . . Μόνον μίαν στιγμήν ! δι' ἱκετευτικοῦ ψιθύρου ἐψέλλισεν ὁ κύριος Βαντρὶκ κατορθώσας ἐν τέλει νὰ πλησιάσῃ τὸν πειρασμόν του.

— Καλῶς ! ψυχρῶς καὶ μετ' ἀλαζονικῆς ῥαθυμίας ἔστρεψεν αὕτη πρὸς ἐκεῖνον τὴν κομψὴν κεφαλήν της.

— Κυρία ! θλιβερῶς ἱκέτευεν αὐτὴν ὁ Βαντρίκ, διατί τοσαύτη δυσμένεια ; . . . διατί μὲ ἐγκατέλειπες ἔξαφνα ;

— Διότι μὲ ἐξώργισες.

— Ἀλλ' εἶμαι πρόθυμος γονυπετῶς νὰ σὲ ἱκετεύσω . . .

— Ἄ, τοῦτο θὰ ἦτο λαμπρὸν πρᾶγμα, καὶ μάλιστα ἐντὸς τῆς αἰθούσης ταύτης ! ἐγέλασεν αὕτη εἰς ἀπάντησιν.

— Λοιπόν, συγγνώμην !. . . Εἶμαι ἰδικός σου ! ἰδικός σου διὰ παντός !

— Merci ! . . . Τώρα πλέον δὲν σὲ χρειάζομαι. Δὲν ἐγνώρισες νὰ ἐπωφεληθῇς τὴν ἰδιοτροπίαν μου, καὶ βλέπω ὅτι δὲν τὴν ἀξίζεις.

— Ἀλλ' εἶσαι ἀμείλικτος.

— Τόσον, ὅσον καὶ ὡραία.

— Ὦ, ὀμνύω ὅτι αἰσθάνομαι τοῦτο ὅσον οὐδεὶς ἄλλος !

— Τὸ αἰσθάνεσαι ; . . . Μάθε λοιπόν, ὅτι δὲν θὰ σὲ ἠνάγκαζον νὰ μεταμεληθῇς, ἂν εἶχες περισσοτέραν τόλμην καὶ ἀπεφάσιζες ν' ἀναχωρήσῃς μετ' ἐμοῦ.

— Εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὲ ἀκολουθήσω καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου ! ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Βαντρίκ. Πηγαίνω ὅπου θέλεις, ὅπου διατάσσεις ! . . . Πρόσταξόν με !

— Ὄχι, εἶσαι παραπολὺ ὕποπτος, εἶπεν ἡ ἄγνωστος μέ τινα δισταγμόν· μὲ ἀπεγοήτευσες κάπως καὶ ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τοὺς ἀναποφασίστους ἀνθρώπους.

— Ἐγὼ θὰ σοὶ ἀποδείξω τὸ ἐναντίον ! μετὰ θέρμης καὶ πάθους ἐβεβαίωσεν ὁ Ἰβὰν Βαντρίκ. Εἶμαι ἕτοιμος εἰς ὅλα, πηγαίνομεν !. . . Εἶσαι τόσον γόησσα, ὥστε μὲ ἔκαμες νὰ μὴ δύναμαι τώρα νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σοῦ τοιουτοτρόπως.

Ἡ μεταμφιεσμένη ἀκούουσα αὐτὸν ἐμειδία καθ' ἑαυτὴν δι' ἠρέμου καὶ ἐπιβούλου μειδιάματος.

— Ἀλήθεια λέγεις ; ἠρώτησεν αὕτη μεθ' ὕφους δυσπιστίας.

— Πείσθητι! ἄλλως τε, τοῦτο ἀπὸ σοῦ ἐξαρτᾶται

— Ὄχι, σὺ πάντοτε θὰ συλλογίζεσαι καὶ θὰ διστάζῃς.

— Στὸν διάβολον οἱ δισταγμοί ! εἶπεν οὗτος. Καὶ ἂν μὲ ὡδήγῃς ἀκόμη εἰς τὸ ἄντρον τῶν λῃστῶν, οὔτε λέξιν θὰ ἔλεγον ! Τώρα εἶμαι ἰδικός σου, καὶ πηγαίνω παντοῦ πρὸς χάριν σου !

— Καὶ ἄν, τῷ ὄντι, ἔχω κανένα ἰδιαίτερον σκοπόν ; τότε ; μετὰ πονηρίας ἐξηρέθιζεν αὐτὸν ἡ ἄγνωστος.

— Ἂς ἔχῃς χιλίων εἰδῶν σκοπούς, τώρα δι' ἐμὲ εἶνε ἓν καὶ τὸ αὐτό, διότι, διάβολε, ἔχω κ' ἐγὼ τὸν ἰδιαίτερον σκοπόν μου.

— Ἄ, ἔχετε καὶ σεῖς ; ! μετ' ἀκκιστικῆς ἐκπλήξεως παρετήρησεν αὐτὸν ἡ μεταμφιεσμένη· καὶ εἰμπορῶ νὰ μάθω ποῖος εἶνε ;

— Ὦ, βέβαια ! Ἐγὼ δὲν κρύπτω τοὺς σκοπούς μου.

— Ἀλήθεια ;

— Ἀναμφιβόλως !

— Καὶ αὐτοὺς τοὺς σκοποὺς τοὺς ἀφορῶντας τὴν ὑπηρεσίαν σας ;

—Ὤχ, ἄφισε, παρακαλῶ, εἰς τὴν ἡσυχίαν της τὴν ὑπηρεσίαν ! Τὴν ἔχω βαρεθῆ σὰν ταῖς ἁμαρτίαις μου, καὶ ἤθελον νὰ γνωρίζω ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἐθυσία-

ζεν ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τοῦ κόσμου, ὅπως δυνηθῇ νὰ ἀπολαύσῃ . . .

— Ἀρκεῖ, ἀρχίζεις νὰ ψεύδεσαι διὰ τῶν μᾶλλον τετριμμένων φράσεων.

— Σᾶς ὁρκίζομαι, ὄχι! ... εἶμαι καταμαγευμένος καὶ σᾶς ὁμιλῶ εἰλικρινῶς! Ἀγαπῶ τὰς ὡραίας γυναῖκας καὶ ἐνώπιον αὐτῶν κάθε ὑπηρεσίαν τὴν στέλνω στὸν διάβολον. Καὶ τώρα, λησμόνησε τὴν ἔξαψίν μου, συγχώρησόν με καὶ πηγαίνομεν.

— Καὶ θὰ προσπαθήσῃς νὰ φανῇς ἄξιος τῆς συγγνώμης μου; ἠρώτησεν ἡ μεταμφιεσμένη.

— Σᾶς ὁρκίζομαι!... ἐφώνησεν ὁ Βαντρίκ.

— Δός μου λοιπὸν τὴν χεῖρά σου καὶ πηγαίνομεν! ἠυδόκησεν ἐπὶ τέλους νὰ εἴπῃ ἡ ἰδιότροπος κυρία.

Παρατηροῦσα ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους ἡ ἄγνωστος εἶδε τὸν Πλάτωνα Βασίλιεβιτζ, ὅστις προδήλως μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, γυναῖκα δέ τινα μεταμφιεσμένην πλησιάσασα καὶ ὁμιλοῦσαν μετ' αὐτοῦ ζωηρῶς.

— Τίνα παρατηρεῖς; ἐψιθύρισεν ὁ Βαντρίκ.

— Ἄ, τίποτε, καθησύχασεν αὐτὸν ἡ μεταμφιεσμένη, βλέπεις ἐκεῖνον τὸν χονδρὸν στρατηγόν; Δὲν ἐπεθύμουν νὰ τὸν συναντήσω. . . μὲ γνωρίζει, γνωρίζει καὶ τοὺς συγγενεῖς μου... εὐκόλως εἰμπορεῖ νὰ μαντεύσῃ ποία εἶμαι... Λοιπόν, πηγαίνομεν ὀγλήγορα! αἰμύλως, ἀλλὰ μετά τινος ταραχῆς, προσέθετο αὕτη, δόξα σοι ὁ Θεός, ὁ στρατηγὸς δὲν μὲ παρετήρησε!

Καὶ ἀπεμακρύνθησαν ταχέως ἐξελθόντες τῆς αἰθούσης.

ΙΓ'

Ὁ κ. Βαντρὶκ ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ πρόσκλησις ἀπέβλεπεν εἰς σκοπόν τινα.

— Περιμένετέ με ἐδῶ, θὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως, πηγαίνω ν' ἀλλάξω, χωρὶς νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν προσωπίδα, εἶπεν ἡ ἄγνωστος τῷ κυρίῳ Βαντρίκ, ὅταν ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς μικράν, ἀλλὰ μετὰ πολυτελοῦς διακοσμήσεως αἴθουσαν. Δούνια, ἀπετάθη αὕτη πρὸς τὴν θαλαμηπόλον της, τὸ δεῖπνον εἶνε ἕτοιμον;

— Μάλιστα κυρία· πρὸ πολλοῦ τὸ ἔχω ἑτοιμάσει.

— Ἑτοιμάσατε διὰ δύο πρόσωπα καὶ φέρετέ μας σαμπάνιαν, ἀλλὰ πρῶτον πάντων βοηθήσατέ με νὰ ἐκδυθῶ, ἐστενοχωρήθην φοβερὰ μὲ αὐτὸ τὸ capuchon.

Καὶ μετὰ τῆς θαλαμηπόλου της ἀπεσύρθη αὕτη εἰς τὸ καλλυντήριον.

— Ποῦ μ' ἔρριψε ἡ τύχη μου; ! διηρωτᾶτο ὁ κύριος Βαντρίκ...

Μετ' οὐ πολύ, δι' ἐλαφροῦ καὶ ἀβιάστου βαδίσματος, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἡ οἰκοδέσποινα, σύρουσα μετὰ χάριτος τὴν ἐκβατίστας λευκὴν ἐσθῆτά της. Ἡ πλουσία καὶ θαυμασίως χρυσίζουσα αὐτῆς κόμη, λελυμένη, ἐχύνετο ἐπὶ τῶν νώτων της διὰ μακρῶν θυσάνων.

Ὁ κύριος Βαντρὶκ κυριολεκτικῶς ἔμεινεν ἄναυδος ἐκ τῆς ἀπροσδοκήτου ταύτης ἐμφανίσεως, πρὸ αὐτοῦ ἵστατο ἡ Λιουδμήλα Σεργιέεβνα Κόροβοφ.

— Χαῖρε, ἀκριβέ μου ξένε! εὐθύμως καὶ ἁπλῶς εἶπεν αὕτη τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα. Βλέπετε, εἶχον δίκαιον, ὅταν σᾶς ἔλεγον ὅτι, καίτοι δὲν εἴμεθα γρώριμοι, ἀλλὰ γνωρίζομεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον!... Ἐλπίζω ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης εἴμεθα πλέον γνώριμοι. Δώσατέ μοι τὸν βραχίονά σας καὶ πηγαίνομεν νὰ δειπνήσωμεν.

Ὁ κύριος Βαντρὶκ τοσοῦτον κατεπλάγη, ὥστε εὑρίσκετο εἰς ἀμηχανίαν τί νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν τοιαύτην φιλοφρόνησιν. Ἠσθάνθη μόνον τὸν βραχίονα τῆς γυναικὸς ταύτης ἐπὶ τῆς χειρός του, καὶ σχεδὸν μηχανικῶς ἀφῆκε νὰ ὁδηγηθῇ εἰς τὸ ἑστιατόριον. Σύνειδεν ὅτι οὐδὲν ἄλλο ὤφειλε νὰ πράξῃ ἤδη, ἢ νὰ λάβῃ τὸν πῖλόν του καὶνὰ τὴν ἀποχαιρετίσῃ. Τὴν συνετὴν ταύτην ἀπόφασιν ὑπηγόρευεν αὐτῷ τὸ αἴσθημα τοῦ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν καθήκοντός του καὶ τῶν σχέσεων ἐν αἷς, δυνάμει τῶν περιστάσεων, ἐπισήμως διετέλει πρὸς τὴν Λιουδμήλαν, ὡς ἀνακριτής, εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ συζύγου της· ἀλλά. . . πῶς νὰ ἀπομακρυνθῇ ἄπρακτος τῆς πολυθελγήτρου ταύτης γυναικός; !...

— Στὸ διάβολο! ἀφοῦ αὐτὴ εἶνε σύζυγος τοῦ Πεντεφρῆ, πρέπει ἐγὼ νὰ φανῶ ἐνάρετος ὡς ὁ Ἰωσήφ· διηρωτᾶτο ὁ ἀποπεπλανημένος κ. Βαντρίκ.

Ἐν σμικρᾷ αἰθούσῃ, ἧς τὰ ἔπιπλα ἦσαν ἐκ δρυός, ὑπῆρχε τράπεζα, ἐφ' ἧς ἦτο παρατεθειμένον δεῖπνον διὰ δύο πρόσωπα, καὶ φωτιζομένη ὑπὸ βαρέος ὀρειχαλκίνου κηροπηγείου. Ἐντὸς ἀπαστράπτοντος ψυγείου ἐψυχραίνετο φιάλη καμπανίτου καὶ ὑψοῦτο κρυσταλλινον δοχεῖον πεπληρωμένον σταφυλῶν καὶ πολυτίμων καρπῶν· τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη ἐν γένει ἀπήστραπτον ἐκ στιλπνότητος καὶ καθαριότητος, ὁ δὲ λεπτὸς οἶνος, καὶ τὰ ὀρεκτικώτατα προδόρπια, ἐκέντων τὴν ὄρεξιν καὶ ἦσαν ἱκανὰ νὰ ἱκανοποιήσωσι πᾶσαν ἰδιοτροπίαν.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΞΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Κ'

Ἡ πέμπτη νύξ.

Ὁ Καλλιουὲ εὗρε τοὺς ὑπηρέτας τοῦ πύργου ἐν μεγίστῃ ἀνησυχίᾳ διὰ τὴν ἀκατανόητον ἐξαφάνισιν τοῦ Ραμέ· ἐξελθὼν τὴν προτεραίαν ἀπὸ πρωΐας, ὁ κυνηγὸς δὲν εἶχεν ἐπανέλθῃ.

— Τὸν εἴδετε; τὸν εἴδετε; . . . ἠρώτησαν δέκα φωναὶ ταὐτοχρόνως τὸν Καλλιουέ.

— Ναί· εἶπεν ὁ δασοφύλαξ.

— Πότε.

— Χθές.

— Ποῦ;

— Ἐκεῖ ὁποῦ ἤτανε.

— Μὰ ποῦ ἤτανε;... Ποῦ εἶναι τώρα;

Ὁ Καλλιουὲ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους, εἶτα χωρὶς νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἀπαντήσεως, ἣν ὤφειλε νὰ δώσῃ εἰς τὰς γενομένας πρὸς αὐτὸν ἐρωτήσεις, ἀπετάθη πρὸς τὸν θαλαμηπόλον τοῦ κυρίου Δεβεζαὶ καὶ ἀνέθετο αὐτῷ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριόν του, ὅτι ἐπεθύμει νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτὸν περὶ τοῦ Ραμέ.

Ὁ κόμης διέταξε νὰ εἰσαχθῇ ὁ δασοφύλαξ

Ὁ Καλλιουέ, πρὶν ἢ παρουσιασθῇ εἰς τὸν κύριόν του, περιέβαλε τὴν καρδίαν του διὰ τριπλοῦ στρώματος χαλκοῦ καὶ ἔθετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του ὀρειχαλκίνην προσωπίδα, ἤτοι, ἄνευ μεταφορῶν, κατώρθωσε νὰ προσποιηθῇ μεγίστην ἀταραξίαν καὶ ἀπάθειαν.

— Λοιπόν, Καλλιουέ, ἠρώτησεν ὁ κόμης, τί νέα μοῦ φέρεις;

— Πολλά, κύριε κόμη.

— Ἀλήθεια;

— Καὶ τὰ νέα ταῦτα θὰ σᾶς ἐκπλήξωσι πάρα πολύ.

— Ἀνεκάλυψας τοὺς λαθροθήρας;

— Ναί.

— Καὶ ποῖοι εἶναι;

— Ἕνας μονάχος.

— Ὤ!

— Καὶ ὅμως εἶναι ἀλήθεια.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Βεβαιότατος, κύριε κόμη.

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ κατεργάρης;

— Ὁ Ραμέ.

Ὁ κόμης ἐποίησε σημεῖον ἐκπλήξεως. Ἠπίστησε κατὰ πρῶτον εἰς τοὺς λόγους τοῦ Καλλιουέ, ὡς οὗτος εἶχεν ἀπιστήσῃ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Νικόλα.

— Ἄφες αὐτά, ἀνέκραξεν ὁ κόμης... εἶναι ἀδύνατον.

Ὁ δασοφύλαξ δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἄς ἴδωμεν, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ κ. Δεβεζαί, ἄς ἴδωμεν, Καλλιουέ . . . ἀστειεύεσαι . . . δὲν ἔχει οὕτω;

— Δὲν θὰ ἐτολμοῦσα νὰ ἀστειευθῶ μετὰ τοῦ κυρίου κόμητος.

— Εἶναι λοιπὸν ἀληθές;

— Δυστυχῶς ἀληθέστατον.

— Ὁ Ραμὲ λαθροθήρας;

— Ναί, κύριε κόμη.

— Ἀλλὰ πρὸς τί;

— Διὰ νὰ πωλῇ τὸ κυνῆγι.

— Ἔχεις ἀποδείξεις τούτου;

— Ναί, κύριε κόμη.

— Συνέλαβες αὐτὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ;

— Ναί, ἐνῷ ἐπώλει τὸ ἐλάφι.

— Σήμερον;

— Ὄχι, χθές.

— Ἐν τῷ δάσει;

— Ὄχι, 'ς τὸ Κόκκινο Σπίτι.

— Καὶ τί ἔκαμες τὸν Ραμέ,

— Τὸν ἅρπασα ἀπὸ τὸ κολλάρο, διὰ νὰ τὸν φέρω ἐδῶ.

— Καὶ ποῦ εἶναι;

— Πρέπει νὰ εἶναι πολὺ μακρυά, ἂν ἐξακολουθῇ νὰ τρέχῃ.

— Καὶ τί! σοῦ ἔφυγε;

— Ναί, κύριε, κόμη... δυστυχῶς.

— Καὶ πῶς συνέβη τοῦτο;

— Ἤμουν πολὺ κουρασμένος, διότι εἶχον ὑποχρεωθῇ νὰ παλεύσω εἰς τὸ Κόκκινο Σπίτι. . καὶ ἔπειτα ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ τὸν σέρνω . . . Ὁ κατεργάρης ἐνόησε τὴν κούρασί μου καὶ ὠφελήθηκε. Μοῦ ἔρριξε 'ς τὰ 'μάτια μία φοῦχτα ἄμμο, μ' ἐστράβωσε... καὶ τὄβαλε 'ς τὰ πόδια.

—Τὸν κατεδίωξες;

—Ναί, κύριε κόμη, ὅλην τὴν νύκτα... ἐπῆγα μακρύτερα ἀπὸ τὸ Βιλλιέρ, εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ . . . ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ τὸν εὕρω . . . καὶ ἂν δὲν ἀπολύσουμε τὴ χωροφυλακή . . .

— Καί, πρὸς ποῖον σκοπόν; . . εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ κόμης . . . ἔφυγε . . . καλὸν κατευόδιον . . . ἂς ὑπάγῃ ἀλλοῦ νὰ κρεμασθῇ.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ ἐπικήδειος λόγος τοῦ Ραμέ.

— Ὁ κύριος κόμης δὲν ἔχει νὰ μοῦ δώσῃ ἄλλας διαταγάς;

— Ὄχι . . . καμμίαν.

— Τότε, πηγαίνω.

— Ναί, πήγαινε . . . Ἀλλά, δὲν μοῦ λέγεις, Καλλιουέ, τί κάνει ἡ γυναῖκά σου;

Οἱ ὀδόντες τοῦ δασοφύλακος ἔτριξαν . . . καὶ ὅμως ἀναλαβὼν ἀμέσως τὴν ἀπάθειάν του, ἀπήντησε μετὰ μεγίστης ἠρεμίας:

—Πολὺ καλά, κύριε κόμη, σᾶς εὐχαριστῶ.

— Μοὶ εἶπον ὅτι εἶναι ἔγκυος.

Ὁ Καλλιουὲ χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῇ, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν μάχαιράν του, ἀλλὰ ἀπεμάκρυνεν ἀμέσως αὐτήν.

— Εἶνε ἀλήθεια, κύριε κόμη, ἀπήντησε.

— Καὶ πότε θὰ γεννήσῃ;

— Μά . . . εἰς τρεῖς . . . εἰς δύο μῆνες . . . ὑποθέτω.

—Ἔχεις ἀγαθὴν καὶ ὡραίαν σύζυγον, Καλλιουέ. Κάμε την εὐτυχῆ, φίλε μου.

— Διάτανε! . . κάμνω ὅ,τι εἰμπορῶ... καὶ δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ, κύριε κόμη, ὅτι σεῖς μοῦ ἐδώκετε αὐτὸν τὸν θησαυρόν. . . ο

— Θὰ φροντίσω διὰ τὸ τέκνον σου, Καλλιουέ . . .

— Ὁ κύριος κόμης εἶναι τόσον καλός.

— Μὴ μὲ εὐχαριστῇς . . . Ὅ,τι κάμνω εἶναι φυσικώτατον, διότι εἶσαι παλαιὸς ὑπηρέτης.

Εἰς ταῦτα καὶ μόνα περιωρίσθη ἡ μεταξὺ τοῦ κόμητος καὶ τοῦ δασοφύλακος συνδιάλεξις. Ὁ Καλλιουὲ κατῆλθεν εἰς τὰ μαγειρεῖα, ἔνθα ἐδέησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἄπληστον περιεργίαν τῶν ὑπηρετῶν, διηγούμενος αὖθις ὅσα περὶ τοῦ κυνηγοῦ λαθροθήρα εἶχεν εἰπῇ καὶ εἰς τὸν κύριον Δεβεζαί. Ἡ φυγὴ τοῦ Ραμὲ ἦτο λίαν πιθανή, ὥστε οὐδεὶς ἀμφέβαλε περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τοῦ δασοφύλακος.

. . . . . .

Ἐπῆλθεν ἡ νύξ. Ὁ Καλλιουὲ ἀπὸ τῆς ἑνδεκάτης ἤδη τῆς ἑσπέρας ἦτο κεκρυμμένος ἐν μέσῳ συστάδος ἀγρίων λεπτοκαρυῶν, εἰς ἀπόστασιν βολῆς πυροβόλου ἀπὸ τῆς μικρᾶς τοῦ ἄλσους θύρας. Ἔμεινε δ' ἐκεῖ ἄχρι τῆς πέμπτης τῆς πρωΐας χωρὶς νὰ ἴδῃ κανένα. Οὕτω παρῆλθον τέσσαρες νύκτες Ὁ Καλλιουὲ εἶχε θέλησιν χαλυβδίνην καὶ σῶμα σιδηροῦν. Ἡ ἀποτυχία αὐτοῦ δὲν τὸν ἀπεθάρρυνε, καὶ ἡ ἐπιμονή του δὲν ἐβράδυνε νὰ φέρῃ τοὺς ποθητοὺς καρπούς.

Τὴν πέμπτην νύκτα, περὶ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὁ δασοφύλαξ ἤκουσε τὴν ἐλαφρὰν καὶ κανονικὴν ποδοβολὴν δύο ἐκλεκτῶν ἵππων ἐπὶ τῆς καλλιεργημένης γῆς, καὶ ἀμέσως σχεδὸν εἶδε δύο ἱππεῖς προχωροῦντας ἐν τριποδισμῷ πρὸς αὐτόν, ὁ εἷς ὄπισθεν τοῦ ἑτέρου. Ὁ οὐρανὸς ἦτο αἴθριος καὶ ἀστερόεις. Ὅτε ὁ ἱππεὺς διέβη παρὰ τὴν συστάδα τῶν λεπτοκαρυῶν, ὁ δασοφύλαξ εἶδε τὸ πρόσωπόν του, ὡς ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, καὶ ἐψιθύρισεν:

— Ὁ κ. ὑποκόμης Ἀρμάνδος Βιλλεδιού, . . ὁ φίλος τοῦ συζύγου εἶναι ὁ ἐραστὴς τῆς συζύγου! . . ἀξιόλογα! . . . ἔχω ἄδικον νὰ παραπονοῦμαι.

Ὁ ὑποκόμης, ἀφιχθεὶς παρὰ τὸ τεῖχος τοῦ ἄλσους, ἀφίππευσε καὶ ἔρριψε τὰς ἡνίας τοῦ ἵππου του εἰς τὸν ἀκολουθοῦντα αὐτῷ ὑπηρέτην, ὅστις ἀπεμακρύνθη ἀμέσως μετὰ τῶν δύο ἵππων.

Ὁ κ. Βιλλεδιοὺ ἐξήγαγε κλειδίον ἀπὸ τοῦ θυλακίου του, ἠνέωξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἄλσος . . . Ὁ Καλλιουὲ ἤκουσεν ἐπί τινα δευτερόλεπτα τὸν κρότον τῶν βημάτων του, καὶ τρίζουσαν ὑπ' αὐτὰ τὴν ἄμμον τῆς δενδροστοιχίας.

— Προχθές . . . ἐσκέφθη. . . ἤμην σχεδὸν βέβαιος . . . ἀλλὰ τώρα εἶμαι βεβαιότατος καὶ αὔριον δύναμαι νὰ ὁμιλήσω.

Θέλων ὅμως νὰ μάθῃ πόσην ὥραν θὰ διήρκει ἡ ἐρωτικὴ συνέντευξις, ἔμεινεν ἐν τῇ θέσει του.

Εἶχον παρέλθῃ δύο ὧραι, καὶ ὁ ὑπηρέτης ἐφάνη πρῶτος μετὰ τῶν δύο ἵππων. Μετά τινων δὲ λεπτῶν παρέλευσιν, ὁ κύριος Βιλλεδιοὺ ἐξῆλθε τοῦ ἄλσους, ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἵππου, καὶ οἱ δύο ἱππεῖς ἀπεμακρύνθησαν καλπάζοντες.

Ὁ Καλλιουὲ ἔτριψε τὰς χεῖρας ἐξ εὐχαριστήσεως καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἰκίσκον του. Αἱ αἱμάσσουσαι πληγαὶ τῆς κατεσπαραγμένης καρδίας του δὲν ἐκώλυον τὴν ἐν αὐτῇ ἀνάπτυξιν ἀγρίας χαρᾶς. Ἦτο οὕτως εἰπεῖν συντετριμμένος ἐκ τῆς πενθημέρου ἐκείνης ἀγρυπνίας, ὅθεν κατακλιθεὶς προσεπάθησε νὰ κοιμηθῇ. Ἀλλ' ὑπῆρξεν αὐτῷ ἀδύνατον. Ὁ πυρετὸς τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐκδικήσεως κατέτρωγεν αὐτόν. Τὸ αἷμά του ἐφλέγετο, καὶ ὁ σφυγμός του ἐκτύπα ἑκατὸν πεντήκοντα φορὰς ἀνὰ πᾶν λεπτόν. Ἐνόμιζεν ὅτι ὁ ἥλιος δὲν θὰ ἀνέτελλε πλέον. Περιέμενεν ἀνυπομόνως τὴν στιγμήν, ὅπως ἐργασθῇ πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ πρώτου τῶν ὀνείρων του. Ὀλίγαι ἔτι ὧραι, καὶ διὰ μιᾶς μόνης λέξεως θὰ κατέστρεφε τὴν εὐτυχίαν τοῦ κόμητος, ὡς οὗτος εἶχε καταστρέψῃ τὴν ἰδικήν του.

Ἐπὶ τέλους, ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, καὶ αἱ ἀκτῖνες αὐτοῦ κατέκλυσαν τὰς χλοερὰς κορυφὰς τῶν τοῦ δάσους δένδρων. Ὁ Καλλιουὲ ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς κλίνης.

Ἦτο ἡ πρωΐα τῆς 17 Σεπτεμβρίου 1820.

ΚΑ'

Δύο κοιτίδες καὶ μέλαινα ταινία.

— Κύριε κόμη! . . . εἶπεν ὁ δασοφύλαξ, μόλις εὑρέθη ἐνώπιον τοῦ κυρίου του, ἐδῶ συμβαίνει κάτι τι παράδοξον.

— Ποῦ; ἠρώτησεν ὁ κ. Δεβεζαί.

— Ἀκριβῶς ἐδῶ.

— Εἰς τὸν πύργον;

— Ναί.

— Κανένας λαθροθήρας ἀκόμη μεταξὺ τῶν ὑπηρετῶν;

— Ἀκόμη χειρότερον, κύριε κόμη.

— Ἐξηγήθητι.

— Τί νὰ σᾶς εἰπῶ, κύριε κόμη! κάποιος ἐμβαίνει τὴν νύκτα εἰς τὸ ἄλσος.

— Ἀπὸ τὸν τοῖχο;

— Ὄχι· ἀπὸ τὴν μικρὴ θύρα, ὅπου εἶναι κοντὰ εἰς τὴν Κυνηγετικὴ Σκιάδα.

— Ἐπίστευα ὅτι ἡ θύρα ἐκείνη εἶναι κλεισμένη.

— Καὶ βέβαια εἶναι· ἀλλὰ ὁ κάποιος ἐκεῖνος ἔχει τὸ κλειδί.

— Καὶ εἶναι κλέπτης;

— Ὄχι, κύριε κόμη.

— Πῶς τὸ εἰξεύρεις;

— Διότι ἂν ἦτο κλέφτης δὲν θὰ ἤρχετο ἔφιππος καὶ νὰ ἔχῃ μαζί του ἕνα ὑπηρέτην.

Ὁ κόμης ὠχρίασε· τὸ μέτωπον αὐτοῦ συνωφρυώθη, κατεβίβασε δὲ τὰ βλέφαρα ἀποτόμως, καλύψας οὕτω τὴν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς του ἐκδηλουμένην ἀνησυχίαν.

— Ἀλλὰ ἂν δὲν εἶναι κλέπτης, ἐψιθύρισε, τί εἶναι λοιπόν;

— Δὲν εἰξεύρω, κύριε κόμη, καὶ δὲν τολμῶ νὰ κάμω καμμίαν ὑπόθεσιν.

Ὁ κόμης ἔπεσεν ἐπί τινος ἕδρας καὶ ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ κάτωχρον αὐτοῦ πρόσωπον.

— Δὲν ἠπατήθην . . . ἐσκέφθη ὁ Καλλιουέ, μειδιῶν, τὸ κτύπημα ἦτο δυνατόν.

Παρῆλθον λεπτά τινα ἐν σιγῇ, εἶτα ὁ κ. Δεβεζαὶ ἐφάνη ἀποτιναξας τὴν καταλαβοῦσαν αὐτὸν ἀθυμίαν καὶ ἀνεγείρας τὴν κεφαλὴν εἶπεν:

— Διηγήσου μοι πᾶν ὅ,τι εἰξεύρεις, πᾶν ὅ,τι εἶδες, μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας.

Ὁ Καλλιουὲ ὑπήκουσε καὶ διηγήθη εἰς τὸν κόμητα πάνθ' ὅσα ὁ ἀναγνώστης γινώσκει ἤδη, ἀποκρύψας ὅμως τὸ ὄνομα τοῦ νυκτερινοῦ ἐπισκέπτου. Ἀφοῦ δ' ἐκεῖνος ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, ὁ κ. Δεβεζαὶ ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν σκεπτικός.

— Εἶχες δίκαιον, Καλλιουέ! . . εἶπεν ἐπὶ τέλους, εἶχες δίκαιον εἰπὼν ὅτι αὐτὰ εἶναι παράδοξα καὶ σπουδαῖα πράγματα. Πρέπει νὰ διαφωτίσωμεν τὰ σκότη, νὰ διερευνήσωμεν νὰ μάθωμεν . . .

Ὁ Καλλιουὲ ἐποίησε καταφατικόν τι σημεῖον.

— Ταύτην τὴν νύκτα, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ κόμης, θὰ ἀγρυπνήσωμεν... καὶ ὄχι μόνον ταύτην, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας νύκτας... ἕως οὗ ἐπανέλθῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος... Σὺ θὰ περιμείνῃς πλησίον τῆς Κυνηγετικῆς Σκιάδος, ἀλλ' ἐντὸς τοῦ ἄλσους. Μόλις δὲ ἰδῇς τι θὰ σπεύσῃς νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς... θὰ μὲ εὕρῃς δὲ ἕτοιμον διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον.

— Ναί, κύριε κόμη.

— Πρὸ πάντων ἀπόλυτος σιωπή... οὐδὲ λέξιν εἴς τινα περὶ τούτου.

— Ὦ! εἰξεύρω νὰ φυλάξω ἓν μυστικόν... Ὁ κύριος κόμης δύναται νὰ ἦναι ἥσυχος περὶ τούτου...

Ὁ Καλλιουὲ δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ κτυπήματος, τὸ ὁποῖον εἶχε καταφέρῃ. Καὶ πράγματι, ἡ πρώτη καὶ φοβερὰ ἐκείνη ὑπόνοια, ριφθεῖσα ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ κόμητος, τὸ πρῶτον ἐκεῖνο ἐν τῇ καρδίᾳ του τραῦμα, ἦσαν τόσῳ ἀλγεινά, ὅσῳ ἡ φοβερωτέρα ἐκδίκησις ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ. Τρεῖς νύκτες παρῆλθον, νύκτες ἀγωνίας, ἀνησυχίας καὶ μαρτυρίου, χωρὶς οὐδὲν νεώτερον νὰ ἐπέλθῃ ὅπως διαφωτίσῃ τὸν κ. Δεβεζαί. Ἐπὶ τέλους, ἐπῆλθε καὶ ἡ τετάρτη νύξ, ἡ τῆς 20 Σεπτεμβρίου. Ἐσήμαινον αἱ δύο τῆς πρωΐας· ἡ θύελλα ἐμαίνετο λυσσωδῶς καὶ τὸν σκοτεινὸν οὐρανὸν ἐφώτιζον ἀλλεπάλληλοι ἀστραπαί.

Ὁ Καλλιουὲ μετέβη εἰς ἀναζήτησιν τοῦ κόμητος. Διηγήθημεν δὲ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀπαισίας ἐκείνης νυκτός, ἧς οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται δὲν ἐλησμόνησαν, πιστεύομεν, τὰς λεπτομερείας.

Ἴσως ἐξετάθημεν λίαν ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, ἃς ἐπανορθώσωμεν λοιπόν, καθ' ὅσον τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀφ' ἡμῶν, τὸ ἀκούσιον τοῦτο λάθος μας, βαίνοντες ἀπὸ τοῦδε εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τῶν γεγονότων ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον.

Εἶχον παρέλθῃ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὧραι ἀπὸ τῆς τελευταίας συνδιαλέξεως τοῦ κ. Δεβεζαὶ καὶ τοῦ δασοφύλακος, ὅστις ὑπεσχέθη ρητῶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν τόπον ἐκεῖνον μετὰ τῆς συζύγου του καὶ ν' ἀπέλθῃ εἰς Ἀμερικήν.

Ὁ Καλλιουὲ εἶχε λάβῃ παρὰ τοῦ κόμητος δισχίλια φράγκα καὶ ἐπιταγὴν δι' ἕτερα εἰκοσακισχίλια, πληρωτέα ἅμα τῇ ἐμφανίσει ὑφ' ἑνὸς τῶν μεγαλητέρων τραπεζιτῶν τῆς Νάντης. Μετὰ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρας, ὁ κ. Δεβεζαὶ ἔμαθε, πρὸς μεγίστην αὐτοῦ ἔκπληξιν, ὅτι ὁ δασοφύλαξ εἶχεν ἀπέλθῃ ἐκεῖθεν· ἀλλὰ μόνος, ἐγκαταλιπὼν τὴν σύζυγόν του. Τοῦτο δ' ἦτο λίαν παράδοξον, διότι ἡ ἐγκυμοσύνη τῆς Σωσάννης ἦτο περὶ τὰ τέλη. Ὁ Καλλιουὲ οὐδὲ κἂν διῆλθεν ἐκ τῆς καλύβης του, ὅπως ἀποχαιρετίσῃ τὴν σύζυγόν του. Εἴς τινα δὲ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ πύργου, ὅστις, συναντήσας αὐτὸν εἰς ἀπόστασιν ὀκτὼ ἢ δέκα λευγῶν ἀπὸ τοῦ Βεζαί, ἐπὶ τῆς εἰς Βρεττάνην ἀγούσης, τὸν ἠρώτησε ποῦ ἀπήρχετο· ἀπήντησε λακωνικώτατα:

— Φεύγω καὶ δὲν θὰ μὲ ξαναϊδῆτε εἰς τὸν τόπον τοῦτον.

— Ποτέ;

— Ποτέ.

— Καὶ ἡ γυναῖκά σου.

Ὁ Καλλιουέ, εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, οὐδὲν ἀπήντησεν· ἀλλά, κτυπῶν τὸ ἔδαφος διὰ τῆς σιδηρᾶς αἰχμῆς τῆς ὁδοιπορικῆς ῥάβδου του, ἐπανέλαβε τὸν δρόμον του τρέχων.

Ποία ἄρά γε ἦτο ἡ αἰτία τῆς περιφρονητικῆς ἐκείνης ἐγκαταλείψεως, τῆς καταφρονητικῆς ἐκείνης σιγῆς;

Ὑπῆρχε μία, καὶ ὁ κύριος Δεβεζαὶ ἐγίνωσκεν αὐτὴν κάλλιον παντὸς ἄλλου... Ἦτο τὸ μυστικὸν ἄλλης τινὸς νυκτός... μυστικὸν βίας, ἐγκλήματος, ἀτιμίας...

Ὁ κόμης ἐβασάνιζε τὸν νοῦν του, ὅπως εὕρῃ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου, ὅτε εἰς τῶν θαλαμηπόλων του εἰσελθὼν εἶπεν αὐτῷ:

— Κύριε κόμη, εἶναι εἰς τὸ μαγειρεῖον ἕνα χωριατόπουλο, τὸ ὁποῖον θέλει καὶ καλὰ νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ.

— Ποῖον εἶναι;

— Ἕνα παιδί, δέκα ἢ δώδεκα χρονῶν, ποῦ γυρίζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ... Ἕνα τσιγγανόπουλο... ὁποῦ ὀνομάζεται Νικόλας.

— Καὶ τί θέλει;

— Τὸ ἐρώτησα· ἀλλὰ μοῦ εἶπε πῶς μόνον εἰς τὸν κύριον κόμητα θὰ εἰπῇ.

Μετά τινας στιγμὰς δισταγμοῦ, ὁ κ. Δεβεζαὶ εἶπεν:

— Φέρετο ἐδῶ· ἀλλὰ πρῶτα ἄναψε αὐτὰ τὰ κηρία.

Ἡ νὺξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθῃ.

Ὁ ὑπηρέτης ὑπήκουσεν· εἶτα, ἐξελθών, ἐπανῆλθε μετ' οὐ πολὺ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Νικόλα, ὅστις ἐκράτει περιστρέφων, ἐν ἀμηχανίᾳ, ὡραῖον νέον πῖλον βαμβακηρόν, μετὰ λευκῶν, ἐρυθρῶν καὶ κυανῶν γραμμῶν, καὶ ὃν εἶχεν ἀγοράσῃ θυσιάσας μέρος τῶν τριακοσίων αὐτοῦ σολδίων.

Ἐνταῦθα δέον νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ Νικόλας, μετὰ τὴν ἀγορὰν ταύτην, εἶδε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι τὸ ὑπόλοιπον τῶν χρημάτων του δὲν ἤρκει αὐτῷ ἵνα ἀγοράσῃ — ὡς εἶχε τὴν πρόθεσιν — ἕνα μέγαν ἵππον καὶ ἓν ὡραῖον πυροβόλον.

— Τί θέλεις, παιδί μου, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ κόμης, ὅτε ἀπεσύρθη ὁ ὑπηρέτης.

— Αὐθέντα μου... ἀπήντησεν ὁ Νικόλας.. ἦρθα νὰ σᾶς ζητήσω...

— Νὰ μὲ ζητήσῃς;... εἶπεν ὁ κ. Δεβεζαί.

— Ναί, αὐθέντα μου.

— Καὶ διὰ νὰ μὲ φέρῃς ποῦ;

— Εἰς τὴν Σωσάνναν... Εἶναι ἄρρωστη ἡ φτωχή, καὶ σᾶς θέλει.

— Ἡ Σωσάννα εἶναι ἄρρωστη!... ἀνέκραξεν ὁ κόμης... Ἡ Σωσάννα;... ἡ σύζυγος τοῦ Καλλιουέ;

— Ναί, αὐθέντα μου... ἐπῆγα εἰς τὸ σπίτι της, ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα διὰ νὰ τὴν ἐρωτήσω, ἂν ἤτανε ἀλήθεια πῶς ἔφυγε ὁ Καλλιουέ, καθὼς λένε... Ἡ φτωχὴ Σωσάννα ἤτανε 'ς τὸ κρεββάτι, ἀχνὴ σὰν πεθαμμένη καὶ μοῦ εἶπε: «Νικόλα, πήγαινε εἰς τὸν αὐθέντη μας, τὸν κύριον κόμητα καὶ πές του — μά, νὰ μὴ σ' ἀκούσῃ κανένας ἄλλος — πῶς εἶμαι 'ς τὸ κρεββάτι... πῶς κινδυνεύω νὰ ἀποθάνω... καὶ ἤθελα νὰ τοῦ ὁμιλήσω...» — καὶ ἀμέσως ἔτρεξα νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, αὐθέντα μου... τώρα, νὰ γυρίσω εἰς τὴ Σωσάννα καὶ νὰ τῆς εἰπῶ ὅτι θὰ ὑπάγετε;

— Ναί, παιδί μου... ἀπήντησεν ὁ κ. Δεβεζαί, μετὰ προφανοῦς συγκινήσεως... τρέξε, καὶ ἐγὼ ἔρχομαι ἀμέσως.

. . . . . .

Ὡς εἶχεν εἰπῇ ὁ Νικόλας, ἡ δυστυχὴς Σωσάννα ἦτο βαρέως ἀσθενής...

Ἰδοὺ δὲ τί συνέβη:

Πρό τινων ὡρῶν, χωρικός τις, οὐχὶ ἐκ κακῆς θελήσεως, ἀλλ' ἀδεξίως, ἐγνώρισεν αὐτῇ ὅτι ἡ τοῦ συζύγου της ἀπουσία δὲν ἦτο προσωρινή—ὡς ἐκείνη ἐνόμιζεν —ἀλλ' ὁριστική.

Ἡ ταλαίπωρος Σωσάννα ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος. Ἔρωτα βεβαίως δὲν ᾐσθάνετο πρὸς τὸν σύζυγόν της· ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν γάμων της ὁ δασοφύλαξ κατώρθωσεν ἵνα ἐμπνεύσῃ αὐτῇ αἴσθημα, ὅπερ, καίπερ ἤρεμον, δὲν ἦτο ἧσσον βαθύ. Ἄλλως τε, ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ Καλλιουὲ τὴν ἠγάπα ἄχρι παραφροσύνης. Ἂν λοιπὸν ἐγκατέλιπεν αὐτὴν τοιουτοτρόπως, ἂν ἀπεμακρύνθη αὐτῆς τόσον προσβλητικῶς, τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι τὸ μῖσος καὶ ἡ περιφρόνησις εἶχον καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ ἔρωτος καὶ ὅτι ἐγίνωσκε πλέον ἅπασαν τὴν ἀλήθειαν.

Περὶ τούτου ἡ Σωσάννα οὐδὲ στιγμὴν ἀμφέβαλεν. Ἐσκέφθη ὅτι ὁ Καλλιουὲ ἐγίνωσκε τὸ ἀπαίσιον μυστήριον, ὅπερ ἐκείνη θὰ προσέφερε θυσίαν αὐτὴν τὴν ζωήν της ὅπως ἀποκρύψῃ ἀπ' αὐτοῦ. Ἐνόησεν ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἦτο μόνη ἐν τῷ κόσμῳ. Τότε ᾐσθάνθη τι διαρρηγνύμενον ἐν αὐτῇ, ὀξύν τινα πόνον, καὶ ἔπεσε κρύα καὶ ἀναίσθητος, ἐπὶ τοῦ πεπιεσμένου χώματος, ὅπερ ἀπετέλει τὸ δάπεδον τῆς καλύβης της. Νέος καὶ μᾶλλον ἀνέκφραστος πόνος ἐπανήγαγεν αὐτὴν εἰς τὰς αἰσθήσεις· ὅτε δὲ συνῆλθεν, συνεστρέφετο ἐν ταῖς ὠδῖσι προώρου τοκετοῦ. Οὐδεὶς ἦτο ἐκεῖ ἵνα παράσχῃ αὐτῇ τὰς ἀναγκαίας βοηθείας. Μόλις ἡ δυστυχὴς δι' ὑπερτάτων ἀγώνων κατώρθωσε νὰ ἐκδυθῇ καὶ νὰ κατακλιθῇ.

Ἔμεινε δ' ἐν τῇ κλίνῃ περιμένουσα. Ἐνόμιζεν ὅτι τὸ νῆμα τῆς ζωῆς της εἶχε διαρραγῇ, καὶ ὅτι μόλις θὰ εἶχε τὸν καιρὸν νὰ ἰδῇ καὶ νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸ τέκνον της. Ὁ θάνατος δὲν ἐπροξένει αὐτῇ τρόμον, ἀλλ' ἔθλιβεν αὐτὴν ὑπερμέτρως ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἄφινεν ὀρφανὸν καὶ ἐγκαταλελειμμένον τὸ ταλαίπωρον πλάσμα, ὅπερ ἔμελλε νὰ γεννηθῇ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Νικόλας εἰσῆλθεν ἐν τῇ καλύβῃ.

— Ὁ Θεὸς τὸν στέλλει! ἀνέκραξεν ἡ Σωσάννα... Ὁ Θεὸς ἔλαβεν οἶκτον δι' ἐμέ!

Καὶ ἐψιθύρισε τοὺς λόγους, οὓς ἠκούσαμεν τὸν παῖδα ἐπαναλαμβάνοντα εἰς τὸν κόμητα. Ὁ Νικόλας ὥρμησεν ὡς ἀστραπὴ ἐκτὸς τῆς καλύβης. Μόλις δὲ ἐξῆλθεν, ἡ ὑπερτάτη στιγμὴ ἐπέστη. Ἡ φύσις ἐβοήθησε τὴν ἀπειρίαν τῆς νέας

μητρός, καὶ μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ἡ Σωσάννα ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας της νεογνόν, ὅπερ ἔσφιγγε τρυφερώτατα ἐπὶ τοῦ στήθους της καὶ κατεκάλυπτε δι' ἀσπασμῶν καὶ δακρύων.

Τὸ νεογνὸν ἐκεῖνο ἦτο θυγάτριον.

. . . . . .

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ ἀσθενεστέρα βοήθεια, ἡ ἁπλουστέρα νοσηλεία τῆς μᾶλλον ἀμαθοῦς μαίας, θὰ ἤρκουν ἴσως νὰ σώσωσι τὴν Σωσάνναν . . . τόσον ἰσχυρὰ εἶναι ἡ νεότης καὶ τόσον ἀνεξαντλήτους πόρους ἔχει ζωῆς. Ἀλλ' ἡ δυστυχὴς ἦτο μόνη . . . ἀπολύτως μόνη . . . καὶ ἠγνόει . . . Αἱ δυνάμεις αὐτῆς ἀπώλλυντο μετὰ τοῦ αἵματος, ὅπερ ἔρρεε διὰ τοῦ στρώματος καὶ μετέβαλλε τὸ ὑπὸ τὴν κλίνην πεπιεσμένον χῶμα εἰς ἀχνίζον καὶ ὑπέρυθρον τέλμα. Ἡ Σωσάννα καθίστατο βαθμηδὸν ἀσθενεστέρα. Ἡ καρδία της ἔπαλλε βραδέως, μορφαὶ ἀδιάκριτοι καὶ συγκεχυμέναι διήρχοντο πρὸ τῶν τεθλιμμένων ὀμμάτων της. Αἱ χεῖρές της δὲν ᾐσθάνοντο σχεδὸν πλέον τὸ σῶμα τοῦ νεογνοῦ.

— Θεέ μου! . . . Θεέ μου! ἐψιθύρισεν ἡ δυστυχὴς νέα . . . στείλετε αὐτὸν γρήγορα.

Ἐπὶ τέλους, ἐλαφρὸς κρότος ἠκούσθη ἐν τῇ καλύβῃ. Ἦτο ὁ Νικόλας.

— Ὁ αὐθέντης ἔρχεται, ἐκραύγασεν ὁ παῖς εἰσελθών . . . Ὀλίγη ὑπομονή . . . Εἰς ὀλίγα λεπτὰ εἶναι ἐδῶ.

Παρῆλθον ἕτερα πέντε λεπτά. Τὸ αἷμα εἶχε παύσῃ σχεδὸν ῥέον· αἱ φλέβες τῆς δυστυχοῦς δὲν περιεῖχον ἄλλο... Ἡ ψυχὴ τῆς θνησκούσης ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν χειλέων της, ὡς χρυσαλλὶς ἐπὶ ἄνθους, ὅπερ ἑτοιμάζεται ν' ἀφίσῃ.

Ὁ κόμης εἰσῆλθεν ἐν τῇ πτωχῇ καλύβῃ.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΕΡΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἑσπέρα εἰκοστὴ πέμπτη.

Χθὲς τὴν νύκτα, μοὶ διηγεῖτο ἡ Σελήνη, ἔβλεπον ἐπί τινος πόλεως τῆς Κίνας· αἱ ἀκτῖνές μου ἔπιπτον ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν καὶ γυμνῶν της τειχῶν, ἅτινα σχηματίζουσιν ἐκεῖ τοὺς δρόμους, ἀλλὰ αἱ πύλαι ἦσαν κλεισταί, διότι τί τοὺς μέλει τοὺς Κινέζους διὰ τὸν ἔξω κόσμον; Τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν ἐσκέπαζον πυκνὰ παραπετάσματα, παντοῦ ἐρημία, μόνον δὲ τὰ ἱερὰ ἐφωτίζοντο καὶ ἔξωθεν ὑπὸ ποικιλοχρόων κανδυλῶν.

Ἐκεῖ μέσα ἐθαύμαζον τὴν πολυτέλειαν· πολύχρωμοι λαμπτῆρες ἐφώτιζον τὰ κατάχρυσα πλαίσια εἰκόνων παριστώντων τὰς εὐεργεσίας τῶν θεῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· ἀπέναντι δ' ἑκάστης τούτων ἵστατο καὶ χάλκινον πρόπλασμα τοῦ οἰκείου θεοῦ, πρὸ τοῦ ὁποίου ἦτο ἐστημένος βωμὸς κατάφορτος θυσιῶν, ἐξ ἀνθέων καὶ σφακτῶν ζώων· ὅλα ὅμως αὐτὰ σχεδὸν ἐχάνοντο ἐν μέσῳ τῶν πολυτελῶν καὶ ποικίλων παραπετασμάτων καὶ σημαιῶν, ἅτινα ἔφθανον σχεδὸν μέχρι τοῦ ἐδάφους.

Ὑπεράνω ὅμως τούτων ὅλων, ἵστατο τὸ ἄγαλμα τοῦ Φοῦ, τῆς μεγίστης θεότητος τῶν Σινῶν, ἐνδεδυμένον χιτῶνα ἐκ κιτρίνης μετάξης, διότι τὸ χρῶμα τοῦτο εἶνε ἱερὸν παρὰ τοῖς Σίναις.

Εἰς τὸν βωμὸν τῆς θεότητος ταύτης ἐγονυπέτει νεαρὸς ἱερεύς, ὅστις ἐφαίνετο βεβυθισμένος εἰς τὴν προσευχήν του· ἀναμφιβόλως κάποιαν ἁμαρτίαν θὰ διέπραξε, διότι αἱ παρειαί του ἦσαν κόκκιναι, αἱ δὲ ὑποκλίσεις του βαθύτεραι ἢ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν.

Τί σοῦ ἔμελλε δυστυχῆ Σοϊ-Χούγκ, διελογίζετο, νὰ γίνῃς παπᾶς! καλλίτερα θὰ ἦτο δι' ἐσὲ νὰ εὑρίσκεσαι ἐκτὸς τοῦ ἱεροῦ, ἐπὶ τῶν ἠνθισμένων κήπων, παρὰ ἐδῶ, μεταξὺ τῶν καπνιζουσῶν λαμπάδων. Πόσον εὐτυχέστερος θὰ ἦσο κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἐὰν εὑρίσκεσο ἐπὶ πολυτελοῦς τραπέζης! Τόσον μεγάλη εἶνε ἡ ἁμαρτία σου, ὥστε νὰ πρόκειται νὰ σὲ καταδικάσουν οἱ ἀμείλικτοι Θεοί; Καὶ ὅμως τί ἔπταιεν ὁ δυστυχής; εἶχε θερμὸν ἀκόμη τὸ αἷμα· ἐγὼ ὅμως ἐγνώριζον ποῦ ἐπλανᾶτο ὁ νοῦς του. Εἰς τὴν ἄκραν τῆς πόλεως, ἐντὸς τῆς αὐλῆς ὡραίου σινικοῦ οἰκίσκου ἐκάθητο ἡ λοξόφθαλμος Πέ! ἤγειρε τὰς χεῖρας καὶ ἔτριζε τὸ ἀτλάζιον τῆς πολυτελοῦς περιβολῆς της· ἔμπροσθέν της εἶχεν ἐπί τινος πλεκτοῦ σκίμποδος ἰχθυοδόχην ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀφῃρημένη ἔψαυε δι' ἀργυροῦ μικροῦ ραβδίου τοὺς χρυσοῦς ἰχθῦς· πέριξ της ἀνέδιδον μεθυστικὴν εὐωδίαν οἱ καμινίσκοι, οἱ ἴασμοι, καὶ ἄλλα ἄνθη, ἐνῷ ἐκείνη ἐξηκολούθει νὰ ρεμβάζῃ· ἦτο λευκὴ εἰς τὸ πρόσωπον, ἀκόμη δὲ περισσότερον εἰς τὸν τράχηλόν της· οἱ πόδες της ἦσαν, ὅσον δύνασαι νὰ φαντασθῇς, μικροί, τὰ δὲ μεταξωτὰ σανδάλιά της τὴν ἐστένευον· ἀλλ' ἡ καρδία της ἐστενοχωρεῖτο ἀκόμη περισσότερον· ἐζήλευε καὶ αὐτοὺς τοὺς ἰχθῦς, οἱ ὁποῖοι ἠδύναντο μίαν ἡμέραν νὰ ἐλευθερωθῶσιν, ἐνῷ ἐκεῖνος ποτέ· καὶ ὁ νοῦς της ἐπλανᾶτο εἰς τὸ ἱερόν, ἀλλ' ὄχι διὰ τὸν Φοῦ, ἐννοεῖς σὺ διατί! Δυστυχὴς Πέ! καὶ καὶ σὺ Σοϊ-Χούγκ, ἀκόμη δυστυχέστερε, αἱ ἀκτῖνές μου σᾶς χωρίζουν, ὡς τὸ ξίφος τῶν Χερουβείμ.

*
* *

Ἑσπέρα εἰκοστὴ ἕκτη.

Ἰδού τί μοὶ διηγήθη τὴν ἑσπέραν ταύτην ἡ Σελήνη:

— Ἦτο, λέγει, νηνεμία, τὸ δὲ ὕδωρ τόσον καθαρόν, ὅσον καὶ ὁ ἀὴρ διὰ τοῦ ὁποίου οὐρανοδρόμουν· ἄνευ κόπου παρετήρουν θαυμάζουσα τὰ δάση τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης! τί παράδοξα φύλλα ποῦ ἔχουν ἐκεῖ τὰ δένδρα, οἱ κορμοὶ εἶνε πολὺ παραδοξότεροι ἀκόμη· ἀμέριμνοι οἱ ἰχθῦς κολυμβοῦν καὶ τσιμποῦν τὰς κορυφάς των.

Εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν ἐπάνω ἐπέτων πολυάριθμοι γλάροι· αἴφνης ὁ εἷς τούτων κατέρχεται μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν μετριάζει καὶ τέλος ἀνοίγει τὰς πτέρυγας καὶ ἡσύχως ἐπικάθηται τοῦ ὕδατος· ἐγείρει τὴν μικράν του κεφαλήν, καὶ τὴν κρύπτει σχεδὸν πλαγίως μεταξὺ τῶν πτερύγων του, ἐνῷ τὸ ὕδωρ βρέχει κατὰ μῆκος τὴν λευκήν του κοιλίαν· κάθεται ἐκεῖνος καὶ ἀναπαύεται, μόλις δὲ τὴν πρωΐαν, ὅτε πλέον ἐκρύβην εἰς τὰ σύννεφα τῆς Ἠοῦς, τὸν εἶδα νὰ ἀναλάβῃ καὶ περιχαρὴς νὰ πεταξῇ νὰ φθάσῃ τὴν ἤδη πολὺ μακρὰν εὑρισκομένην συντροφίαν του.

Χ.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ:

Ettore Dominici Η ΠΡΟΙΞ, οἰκογενειακὸν δρᾶμα εἰς πράξεις τρεῖς, μετάφρασις *Γεωργίου Κ. Σφήκα* μετὰ προοιμίου ὑπὸ *Σπ. Δὲ-Βιάζη*. Τιμᾶται δραχμῆς. Ἐν Ζακύνθῳ.

Ὁ ἡμέτερος συνεργάτης κ. *Ἰωακεὶμ Βαλαβάνης* ἀγγέλλει τὴν ἔκδοσιν τῶν ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΩΝ, ὧν τὰ περιεχόμενά εἰσιν:

Α' Ἡ Καμπάνα τοῦ χωριοῦ μου,— Β' Μία περὶ τοῦ ἁγίου Ἀμφιλοχίου παράδοσις.— Γ' Τὸ Ἀραβάνιον —Δ' Τὸ ἀπροσδόκητον μέλλος ἢ εἰς ἡγεμὼν τῆς Βλαχίας. — Ε' Ἡ ἀλληλογραφία παρὰ τοῖς Μικρασιανοῖς. — ΣΤ' Ἀρραβὼν καὶ γάμος ἐν Ἰκονίῳ. — Ζ' Σκέψεις Μικρασιάτου περὶ τῆς ἐν Τήνῳ πανηγύρεως — Η' Ὁ ἀπολιθωθεὶς ποιμήν.—Θ' Περὶ τοῦ Ἰκονίου — Ι' Ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ Λέων. — ΙΑ' Ὁ Ἅγιος Βασίλειος.—ΙΒ' Μεταλλεῖον τοῦ Ταύρου.—ΙΓ' Ὁ Νασρεδδὶν Χώτζας — ΙΔ' Σελίδες ἐκ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου τῶν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλλήνων. — ΙΕ' Ἡ ἀηδών. — ΙΣΤ' Οἱ συνεταιριζόμενοι — ΙΖ' Ἀπὸ Ἰκονίου εἰς Κωνσταντινούπολιν. — ΙΗ' Μενδρεσίδες καὶ Σοφτάδες. — ΙΘ' Οἱ σεισμοὶ κατὰ τοὺς Ἀσιανούς.—Κ' Ἐπιστολαὶ δούλου Ἕλληνος.

Τὰ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΑ ἀπαρτισθήσονται ἐκ φύλλων τυπογραφικῶν 16 εἰς σχῆμα 16ον, ἡ δὲ τιμὴ αὐτῶν ὡρίσθη διὰ τοὺς συνδρομητὰς ἐν μὲν τῷ Ἐσωτερικῷ δραχμὰς 2, ἐν δὲ τῷ Ἐξωτερικῷ εἰς φράγκα χρυσᾶ 2.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῖν.

Εὑρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν:

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΡΕΡΓΑ

Θ ΑΦΕΝΤΟΥΛΗ

Α'

ΝΑΘΑΝ Ο ΣΟΦΟΣ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ

Μετὰ εἰκονογραφιῶν.

Τιμᾶται δραχ. 3 (ἐλεύθ. ταχυδρ.) ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς 5.

Β'

ΤΑ ΚΡΗΤΙΚΑ

ὨΙδαὶ Ἀλκαϊκαί.

Τιμῶνται δρ. 1 (ἐλεύθ.ταχυδρ.) ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς 2.

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΓΑΜΟΣ

Τιμᾶται δρ. 1,50 (ἐλεύθ. ταχυδρ.).

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**. *ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.*